

Đại Giá Huynh Trưởng

Contents

Đại Giá Huynh Trưởng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	22
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12: Phiên Ngoại 1: H Nơi Ôn Tuyền	27
13. Chương 13: Phiên Ngoại 2 : H Trong Thư Phòng (có Gương)	31
14. Chương 14: Phiên Ngoại 3 : H Nơi Hoang Dã	37

Đại Giá Huynh Trưởng

Giới thiệu

Thể loại: Cổ phong, H văn, cưới trước yêu sau. 1×1. HE. Nhân vật chính: Quý Cẩn, Cù Diệc. Phúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-gia-huynh-truong>

1. Chương 1

Ngày hôm nay Cù Phủ treo đèn kết hoa, toàn gia hoan hỉ, màu đỏ bao trùm khắp phủ, các lão bách tính khí thế ngất trời bất quá thảo luận về cuộc hôn nhân này.

“Ôi chào, Cù gia Đại tiểu thư thật đúng là đáng thương, trong phủ chỉ có nàng là cô nương, coi như nàng không muốn gả, cũng phải gả đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, Cù Phủ gia nghiệp lớn như vậy, Cù gia Đại tiểu thư nghe đâu dung mạo xinh đẹp, cũng là một cô nương có tài, nói không chừng còn có thể tìm con rể về kế thừa gia nghiệp, gặp phải việc này thì thực là đáng tiếc.”

“Ai cũng thấy đáng tiếc, lần này phải gả cho tên ma ồm của Quý gia lại phải cùng hắn đến vùng nông thôn hẻo lánh đi dưỡng bệnh, thực sự là đáng tiếc.”

...

Mọi người ở đây đều đồng tình thương tiếc Cù gia Đại tiểu thư, nhưng bọn họ không biết tân nương đã sớm không phải là Cù Thu Thủy, mà đổi thành Cù Diệc.

Đương gia chủ mẫu của Cù gia là Lý Tâm Tuệ nhìn hình ảnh Cù Diệc trong gương, cho dù biết y là nam vẫn bị vẻ đẹp kinh diễm của y làm cho giật mình. Người trong gương hôm nay trang điểm rất đậm, mặt bị bôi phấn đến tái nhợt nhưng vẫn không giấu được ngũ quan xinh đẹp hài hòa. Đôi môi hồng, mày như cong như họa, mắt long lanh như nước hồ thu, ánh mắt lưu chuyển tràn đầy phong tình, đúng là một vị mỹ nhân.

Trên đầu y đội mũ phượng, người mặc giá y màu hoả hồng ngồi ở trước bàn trang điểm không nhúc nhích, tùy ý hạ nhân ở trên mặt của y bôi bôi vẽ vẽ, dáng dấp kia cũng thật giống như một vị tân nương sắp bị gả đi.

Nhìn cũng sắp đến giờ lành, Lý Tâm Tuệ phát phát tay nói: “Các người tất cả đi xuống đi.” Bọn hạ nhân lập tức có trật tự lui xuống.

Lý Tâm Tuệ làm ra vẻ như một vị mẫu thân, ý vị sâu xa tha thiết dặn dò: “Ta là đương gia chủ mẫu của Quý gia cũng không thể không vì Quý gia mà suy tính, nhất định phải tam tòng tứ đức, giữ gìn công dung ngôn hạnh. Người nhà người cũng không cần lo lắng, ta sẽ chăm sóc tốt.” Dứt lời, lấy khăn tay lau lau nước mắt mặc dù không có một giọt nước mắt nào.

Cù Diệc, mặt không hề cảm xúc, đứng lên, bước lên kiệu hoa cho kịp giờ lành.

Kể từ hôm nay y sẽ phải rời khỏi ngôi nhà sinh hoạt mười tám năm, y cũng không có gì lo lắng hay nuối tiếc. Bắt đầu từ hôm qua thì y xem như mình đã chết, hiện tại y là Cù Thu Thủy Đại tiểu thư của Cù gia sắp phải gả cho tiểu thiếu gia của Quý gia.

2. Chương 2

Cù gia và Quý gia là hai hộ gia đình giàu có nhất Trấn Bình An, kinh thương, sản nghiệp nhiều đến có thể bao trùm cả Trấn Bình An, việc làm ăn buôn bán chỉ có hai nhà này độc quyền.

Cù gia, Quý gia, vừa là đối thủ cạnh tranh, cũng là giao hảo thế gia.

Quý gia có ba con trai, con lớn nhất kế thừa gia nghiệp, con thứ hai thi khoa cử ở kinh thành làm quan, xem như là người có tiền đồ lớn. Chỉ có tiểu nhi tử từ nhỏ được ngàn sủng vạn sủng, được chiều đến hư. Hơn nữa hần tử nhỏ sức khỏe rất yếu, người trong nhà không đành lòng nghiêm ngặt quản giáo hần, nghe đồn hần sống giống như một hồn thể ma vương.

Trước đó vài ngày bỗng nhiên truyền ra một tin, thầy tướng số nói Quý gia tiểu thiếu gia bệnh rất nặng, cần thiết phải xung hỉ, lão cũng nói nhất định phải tìm một cô nương nhà ở hướng đông nam mới hữu hiệu.

Gia đình giàu có ở hướng đông nam chỉ có Cù gia, nhưng Cù gia chỉ có một nữ nhi tâm can bảo bối sao lại cam lòng gả cho một con ma ốm được?

Nhưng ngoài ý muốn Cù gia lại nguyện ý đem Đại tiểu thư gả cho Quý gia tiểu thiếu gia. Quý gia mang theo thiệp canh tới cửa cầu hôn, hôn sự này coi như là định ra rồi, việc này có thể làm kinh hoàng rất không ít con người của nhiều người.

Cù Diệc che lại khăn voan ngồi ở trong kiệu hoa, râu rĩ, không thở nổi, nghe bên ngoài diễn tấu sáo và trống, tính toán thời gian biết sắp đến Quý gia, trong đầu không khỏi có chút sốt sắng, y không biết sẽ gặp phải những điều gì.

Hiện giờ y cải trang rất giống nữ tử, Cù Thu Thủy là tiểu thư khuê tú được nuôi dưỡng ở trong khuê phòng, còn y cũng chưa bao giờ bước ra khỏi đại môn. Cù gia tất nhiên không có người nào gặp y, y không sợ bị vạch trần, nhưng đây là hôn sự cuối cùng làm sao để không bị vạch trần thân phận nam nhân.

Lúc này y nhớ tới lời của Lý Tâm Tuệ nói với mình: “Người chỉ cần làm tốt vai trò của mình khi được gả đi là được, những cái khác không cần người quan tâm.” Nói như vậy xem cả hai nhà ai cũng đã biết chuyện này, y lại thở phào nhẹ nhõm.

Ngược lại chỉ là nghi thức, không cần xem là thật, còn cái khác, trời sập cũng không liên quan tới y.

Chẳng qua khi y ngồi ngay ngắn ở trong tân phòng, khăn voan bị dỡ lên, ánh mắt chạm vào một đôi mắt híp lại nguy hiểm trước mắt, y đột nhiên cảm giác thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Đối phương cũng giống y mặc một thân giá y hỏa hồng, là ai, y đã rất rõ ràng, nhưng hẳn hoàn toàn không ốm yếu giống như những lời đồn đãi. Mặt đẹp như ngọc, vóc người còn cao hơn y khoảng ba tấc không chỗ nào giống như ma ốm!

Cù Diệc chỉ dám ngẩng đầu liếc nhìn hắn một chút không dám nhìn lâu nhưng cũng đại khái nhớ được dáng vóc của hắn, sau đó cúi đầu xuống. Y không thấy trong đôi mắt thâm thúy của hắn chợt lóe lên kinh diễm.

Chỉ là không biết vì sao, ánh mắt Quý gia tiểu thiếu gia vẫn luôn xoay quanh ở trên người y, cảm giác nóng bỏng đó gần như thiêu cháy toàn thân y thành vài cái động.

“Các người đi xuống trước đi.” Giọng nam khàn khàn đầy từ tính ở trên đỉnh đầu vang lên rất gần Cù Diệc, điều này làm cho lỗ tai mẫn cảm của y chấn động một chút.

Nhắc tới cũng kỳ quái, từ sau khi y đến Quý Phủ bên trong tân phòng cũng chỉ có hạ nhân, những thứ gì khác cũng không có. Bọn hạ nhân tất cả lui ra, sắc trời tối tăm, nhưng là trong phòng nền đỏ đang thiêu đốt hừng hực, gió thổi qua làm ánh lửa chập chờn bất định, bầu không khí lập tức trở nên ám muội không rõ.

Cù Diệc bị ánh mắt của hắn nhìn cảm thấy như mình ngồi trên thảm đỉnh, y không dám ngẩng đầu lên tự suy nghĩ không biết nên nói gì cho phải. Không lẽ nói người bị bệnh yếu hèn như cây non bị Cù gia ghét bỏ cho nên bọn họ không muốn đem nữ nhi gả cho người mà đem ca ca của nữ nhi đó gả cho người, ta đáng thương như vậy có thể tha cho ta hay không? Tuy rằng không nên nhưng lúc này Cù Diệc lại cảm thấy rất buồn cười.

Trong lúc y đang do dự có nên hay nói ra những lời này hay không thì đối phương đã hành động. Hắn ngồi ở bên cạnh Cù Diệc ngả gối dùng ngón tay thon dài đem đầu Cù Diệc nâng lên, tinh tế quan sát một phen, sau đó cứ như vậy đem môi mình dán lên môi Cù Diệc.

Cù Diệc mở to hai mắt bỗng nhiên ở trước mắt thấy một gương mặt tuấn tú được khuếch đại, y bị dọa đến không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào. Nhưng đối phương lại nghĩ y ngâm cho phép, lúc này không khách khí nữa, ôm hai vai của y lại, hôn y đến trời đất quay cuồng. Đầu tiên là đầu lưỡi duỗi ra một chút cấp tốc ở xung quanh bờ môi y miêu tả một vòng, nhẹ nhõm phác họa đường viền, thừa dịp y thất thần lập tức đem đầu lưỡi duỗi tiến vào.

Cù Diệc cảm nhận được đầu lưỡi mềm mại của hắn, mi mắt run lên, ngay lập tức tỉnh táo lại, muốn xô hắn ra nhưng ai ngờ khí lực của hắn lại lớn như thế, y không đẩy ra nổi!

Hắn cảm nhận được Cù Diệc giãy dụa, nhưng không để ý ôm y tiếp tục hôn, đầu lưỡi rất có kỹ xảo đảo qua cảm của y, tiếp tục liếm qua từng chiếc răng, cuối cùng ngậm lấy đầu của y lưỡi mút đến vang ra tiếng nước “Tốc tốc”, toàn bộ không gian trong phòng bắt đầu vang lên tiếng dâm mỹ và tiếng thở dốc ám muội. Cù Diệc cảm thấy được mình sắp bị hắn hôn đến thở không được.

Người này kỹ thuật hôn vô cùng cao siêu, dần dần Cù Diệc cảm thấy được sự tình có chút vượt quá dự liệu của y, chân của y mềm nhũn, cảm giác khó thở cũng càng ngày càng lợi hại, cuống hòng bắt đầu phát ra ý tứ hàm xúc không rõ kêu rên. Nhưng đối phương không có ý muốn bỏ qua cho y, ngậm lấy đầu lưỡi của y không buông ra, còn nhẹ nhàng cắn một chút, Cù Diệc hơi bị đau, cả người đều run lên nho nhỏ rên rỉ ra một tiếng.

Quý Cẩn Du bị tiếng rên rỉ này làm cho kích động, tâm trạng ngứa ngáy, dần dần cũng có cảm giác không đủ nhưng vẫn trước tiên buông y ra. Người này dần như vậy, hẳn thật sợ y không thở nổi.

Cù Diệc lập tức như con thỏ nhỏ đang sợ hãi nhảy lên, gương mặt ửng hồng, chỉ vào hắn, ngập ngừng lắp ba lắp bắp nói không ra lời.

“Người... Người... Người có thể nào như vậy... Như vậy.... Như vậy...”

Quý Cẩn Du dù bận vẫn ung dung ôm cánh tay ngồi ở bên giường nhìn y bị hôn đến đôi mắt cũng ngập nước long lanh mỹ lệ, hắn vội gạt mình, có lòng tốt nói tiếp: “Ta? Ta làm cái gì? Như vậy cái gì?”

“Không biết liêm sỉ!” gương mặt Cù Diệc càng ngày càng đỏ cuối cùng cũng đem những lời muốn nói nói ra.

Quý Cẩn Du bị những lời của y chọc phát cười: “Ta hôn phu nhân của ta, sao lại không biết liêm sỉ?”

Cù Diệc nói không ra lời, hắn nói cũng đúng nha, nhưng... Nhưng mà mình là một nam tử a! Nam tử tại sao có thể, tại sao có thể, tại sao có thể cùng nam tử hôn nhau chứ?!

3. Chương 3

Cù Diệc bị lời của hắn làm nghẹn đến không biết nên nói như thế nào, y lui ra cách xa Quý Cẩn Du một bước, cẩn mật dưới nhìn Quý Cẩn Du, y bị hôn làm cho đôi mắt tràn ngập thủy quang vừa dịu dàng lại có một chút tức giận khi bị xâm phạm và oan ức, vậy mà cũng tự cho là hung ác lườm hắn một cái.

Y nhìn hắn có ý trách cứ nhưng may mắn không thể truyền đạt đến Quý Cẩn Du. Ở trong mắt Quý Cẩn Du hình ảnh như vậy trở thành: Dưới ánh nến ấm áp, mắt mỹ nhân như nước hồ thu, oán trách trừng mình liếc mắt một cái, dục vọng lập tức đứng lên, thật là khiến lòng người ta ngứa ngáy khó nhịn.

Xem dáng vẻ đáng thương này dường như còn muốn cùng hắn nói chuyện phải trái trắng

đêm, Quý thiếu gia không kiên nhẫn, không muốn phí lời, ‘xuân tiêu một khắc giá trị thiên kim’, trực tiếp dùng tay trái của y, kéo y vào trong lồng ngực của mình, Cù Diệc không hề phòng bị hấn ôm vào lòng, ngồi ở trên bắp đùi của hấn.

“Ta... Ta là... A...” Bị sợ hãi tiểu thổ tử Cù Diệc vừa định thẳng thắn nói thẳng ra mình là nam tử để Quý gia tiểu thiếu gia buông tha mình không hiểu lầm nữa, nhưng lại một lần nữa bị Quý Cẩn Du ngăn chặn đôi môi.

Làm một người lải nhải câm miệng biện pháp tốt nhất chính là trực tiếp hôn y, dùng miệng chặn miệng.

Quý Cẩn Du mặc dù cao hơn Cù Diệc nhưng cái tư thế này làm cho Cù Diệc cao hơn hấn. Quý thiếu gia dùng cánh tay sắt vững vàng ôm giữ eo Cù Diệc, một cái tay khác đặt trên chiếc cổ thon dài trắng nõn của Cù Diệc, hơi dùng lực làm cho y cúi đầu để cho mình dễ dàng hôn môi.

Cù Diệc sinh khí, người này sao không cho y phân trần vài câu lại làm ra hành động thô lỗ như vậy chứ? Y đã có kinh nghiệm khi này, ngậm chặt đôi môi, không cho Quý Cẩn Du luôn đầu lưỡi vào để xem người này làm sao tiếp tục hôn!

Quý Cẩn Du cảm thấy sự chống cự của y trầm thấp cười khẽ một tiếng. Hai người bọn họ môi tiếp môi, Cù Diệc dễ dàng cũng cảm giác được từ cuống họng hấn truyền đến chấn động nhỏ, điều này làm cho tâm của y cũng không tự chủ được cũng chấn động một chút. Hơn nữa Quý Cẩn Du cách y quá gần một tiếng rầu rĩ cười khẽ, khàn khàn rất rõ ràng truyền vào lỗ tai mẫn cảm của y khiến lỗ tai của y lập tức đỏ lên.

Quý Cẩn Du dường như nhận ra được, trên ánh mắt sắc bén chợt lóe một tia sáng, nhưng hấn vẫn tiếp tục kiên nhẫn ở miệng của y tiến công, hơi dùng sức cắn khước môi của y, Cù Diệc đau đến la “Tê” một tiếng, miệng mở ra một chút liền bị đầu lưỡi linh hoạt của hấn tận dụng cơ hội tiến vào.

Nhàn nhạt mùi máu tanh ở trong cổ họng của bọn họ lan tràn, huyết dịch mang theo mùi tanh đặc biệt xen lẫn ngọt ngào kích thích làm cho Quý Cẩn Du muốn ăn y hơn, hấn không thể chờ đợi được nữa muốn đem con thỏ nhỏ trước mắt này mở ra ăn vào trong miệng.

Quý Cẩn Du dần dần không vừa lòng với việc chỉ ở trong miệng của y càn quét, tay hấn ở bên hông Cù Diệc cũng chuyển động, không ngừng vuốt ve dạo chơi trên người Cù Diệc như con rắn dính nị lạnh lẽo, Cù Diệc bị hấn làm sợ đến nổi da gà khắp người.

Toàn bộ quá trình Cù Diệc đều nỗ lực tránh thoát trái buộc, Quý Cẩn Du cảm thấy con mồi phản kháng càng làm tăng thêm dục vọng chinh phục. Nhưng bây giờ, Cù Diệc đã cảm thấy nguy hiểm, dần dần không khống chế được, đôi mắt cũng hồng hồng, như muốn khóc.

Thỏ cuồng lên cũng có thể cắn người, Quý Cẩn Du hiểu rõ đạo lý này, nhưng hấn có biện

pháp làm cho y cam tâm tình nguyện.

Quý Cẩn Du thả cánh môi ra, không hề báo trước một cái ngậm vào vành tai đỏ chót của Cù Diệc. Thân thể Cù Diệc kịch liệt run rẩy, cả người như là bị nhấn vào một huyết đạo nào đó mọi động tác phản kháng đều vô lực, cả người nhuễn thành một bãi nước, vô lực dựa vào người Quý Cẩn Du, đầu để trên vai hắn, như cá không còn nước, hơi hé miệng vô lực thở hổn hển.

“Nhạy cảm như vậy? Hả?” Quý Cẩn Du đè thấp cổ họng, duỗi ra đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp vành tai Cù Diệc đỏ đến mức sắp chảy máu, thoả mãn khi cảm giác được thân thể trong lồng ngực bỗng nhiên căng thẳng, sau đó lại bất lực buông lỏng, giống như lập tức mất đi khí lực toàn thân.

Mỗi người đều có chỗ mẫn cảm, chỗ mẫn cảm của Cù Diệc chính là lỗ tai, lỗ tai của y mẫn cảm đến nỗi bị hắn nhẹ nhàng chạm hai lần sẽ đỏ lên toàn thân như nhũn ra. Thường ngày y nói chuyện với người khác cũng không dám đứng quá gần, thanh âm kia truyền vào lỗ tai cũng sẽ làm cả người vô lực, y đặc biệt đối với giọng nói êm tai sẽ không có sức đề kháng. Đặc biệt là âm thanh trầm thấp của Quý Cẩn Du cảm giác như nghe âm thanh đàn cổ tấu lên, một khi hắn tới gần lỗ tai của y nói chuyện, y cảm giác trước mắt đầy ánh sao lung linh trở nên mơ màng.

Cù Diệc lúc này lại như một con cá nằm trên thớt, mặc cho người ta xâu xé.

Quý Cẩn Du một bên ở tai phải cúi xuống ôn nhu liếm láp, một bên chậm rãi bắt đầu cởi đai lưng của y, hai tay không an phận xoa nắn thân thể y, vạt áo của Cù Diệc dần dần được mở ra, ngoại bào cũng bị cởi ra, lộ ra áo lót màu hồng.

Cù Diệc không muốn bị đối xử như vậy nhưng y bị hôn đến cả người như nhũn ra, một chút khí lực cũng không có, làm sao còn có thể chống lại được?

Quý Cẩn Du đem mũ phượng trên đầu y lấy xuống tùy ý vứt trên mặt đất, giúp y đem tất tả châu sai tinh xảo tháo xuống, mái tóc đen như mực của Cù Diệc lập tức xỏa tung xuống.

Lập tức trời đất quay cuồng, y bị đặt ở dưới thân, trên chiếc giường tân hôn màu hoa hồng.

Cù Diệc trong lòng càng cảnh giác, bây giờ đã ở trên giường, nên làm gì đây?

Quý Cẩn Du ở trên cao nhìn xuống, hai tay chống hai bên người y, đôi mắt nguy hiểm tỉ mỉ nhìn y như miêu tả một lần. Áo lót của Cù Diệc bị hắn đẩy ra một chút, lộ ra xương quai xanh tinh cùng bờ vai tròn trịa, da thịt trắng nõn cùng khăn trải giường đỏ tươi hoà lẫn, tóc đen cũng trải dài ở trên giường rối tung, cực hạn đỏ trắng đen đan dệt, tạo thành một vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Đầu Cù Diệc không an phận hơi ngẩng lên, lộ ra phần gáy thon dài như con thiên nga kiêu ngạo. Hàu kết của y không rõ ràng, bởi vì thở dốc nên trượt lên trượt xuống với biên độ nhỏ, Quý Cẩn Du cúi xuống, cắn một cái trên hàu kết của y.

“A...” Cù Diệc vô lực rên rỉ một tiếng ám muội không rõ, không biết là thoải mái hay vì đau đớn.

Người này tựa hồ biết y là nam tử, nhưng tại sao còn không buông tha cho y? Lúc này, Cù Diệc thật sự tuyệt vọng. Y hi vọng lúc người này thân thiết sẽ phát hiện y không phải là nữ tử, như vậy hiểu lầm cũng có thể giải trừ trận ô long này cũng có thể dừng lại, bây giờ nhìn lại y cảm thấy mình nghĩ quá đơn giản?

Cù Diệc không khỏi ngậy người, có thể Quý Cẩn Du bắt mãi khi y thất thần, một lần nữa hôn lên tai phải của y thậm chí duỗi ra đầu lưỡi ẩm áp liếm vào lỗ tai y, thử thăm dò liếm láp vào trong!

“A... Ân... A... A...” Lần này, Cù Diệc rốt cục không để ý tới xấu hổ không nhận được lớn tiếng rên rỉ, lần này y triệt để mất hết khí lực, bây giờ y bị trêu chọc khiến cho thân thể cũng nổi lên phản ứng, dưới hạ thân tính khí có dấu hiệu ngẩn đầu.

Ở trên giường ngâm nga rên rỉ cũng kích thích giống như là xuân dược, Quý Cẩn Du lấy tay từ cổ áo của y trượt vào, chậm rãi vuốt ve da thịt bóng loáng như tơ lụa, hần vẫn cảm nhận được y không cam tâm không tình nguyện, vì vậy cúi đầu, tình sắc liếm một chút vào rái tai của y, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai y nói: “Ta thật lòng muốn cho người hạnh phúc.”

Lỗ tai mẫn cảm của Cù Diệc bị động tác này giọng nói này lần thứ hai mạnh mẽ kích thích, sáng khoái đến không thể khống chế, hơi hơi híp mắt lại, đôi mắt cũng không mở ra được.

Người này nói cái gì? Y không nghe lầm chứ? Hần tâm duyệt với mình? Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Quý Cẩn Du nói những lời đó cũng không cần y trả lời, trói lại một bàn tay của y, cùng năm ngón tay y đan vào nhau, đè xuống giường, bắt đầu hôn từ cằm của y một đường chậm rãi gặm cắn liếm láp, ở phần gáy thon dài của y hôn đến lưu luyến quên về.

4. Chương 4

Cù Diệc vô lực ngược đầu thở hổn hển, thân thể như bị làn sóng thủy triều nóng bức bắt đầu từng làn từng làn sóng xông tới. Hai tay Quý Cẩn Du làm loạn không ngừng ở hông của y, rồi dạo chơi trên cánh mông của y, thỉnh thoảng nhẹ nhàng bóp một cái làm hại Cù Diệc cả người trở nên dị thường mẫn cảm mặc cho bàn tay của Quý Cẩn Du sờ loạn. Cho dù sờ đến chỗ có xiêm y che đậy thì nơi đó vẫn như bị đốt lửa rất nóng, không kim lòng được trán của

y rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Quý Cẩn Du ung dung thông thả hưởng thụ bữa tiệc của hắn.

Hắn dùng hàm răng cắn mở y phục Cù Diệc, từng chút chậm rãi mở ra áo lót của y, lồng ngực bắt đầu dần dần loã lồ lộ ra trong không khí, hai điểm thù du màu nâu vừa tiếp xúc với không khí mẫn cảm run rẩy, Quý Cẩn Du nhìn thấy cũng đỏ mắt.

Không do dự, Quý Cẩn Du cắn vào chỗ đó một cái.

“A...” Cù Diệc không chịu được kích thích này muốn đẩy cái đầu của hắn trước ngực mình ra, nhưng Quý Cẩn Du vẫn không nhúc nhích dùng đầu lưỡi ôn nhu liếm láp đầu nhũ của y thỉnh thoảng khẽ cắn mấy lần, chỗ đó lập tức sung huyết đứng thẳng, hơi sưng tấy lên, đáng dấp vô cùng đáng thương. Thù du sưng to lên mấy phần, mặt trên dính đầy nước bọt sáng lấp lánh, lúc Quý Cẩn Du rời khỏi, nơi đó thậm chí còn kéo ra một sợi chỉ bạc dâm mỹ.

Một bên đầu nhũ khác của Cù Diệc bị bỏ quên, thậm chí có chút lạnh, có chút khát vọng muốn được người xoa.

Quý Cẩn Du dùng ngón tay khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng gảy một bên thù du cô quạnh làm Cù Diệc kinh ngạc thốt lên: “A...” Lập tức hắn liền dùng ngón tay trở và ngón tay cái nắm vào chỗ lỗi ra, hơi dùng sức vò nắn làm người dưới thân từng trận run rẩy.

Đem hai đầu nhũ chơi đùa đến sưng tấy, Quý Cẩn Du rốt cục mở lòng từ bi bỏ qua cho chúng, một đôi tay lại đi xuống phía dưới cuối cùng nắm chặt mệnh căn của y.

Quý Cẩn Du đem quần của y kéo xuống, cởi ra đến chân, môi lưỡi bắt đầu ở trên bụng y liếm láp, cái lưỡi trơn trượt ở rốn kích thích, mô phồng theo tư thế giao hợp ra ra vào vào, đôi tay cũng không nhàn rỗi, vô cùng có kỹ xảo mà xoa nắn ngọc hành hình dáng xinh đẹp thẳng tắp, từ hai túi cầu đến quy đầu đều được chăm sóc thoả đáng.

Cù Diệc thường ngày cũng không nặng dục vọng, rất ít khi tự mình làm, đồng nam như vậy làm sao có khả năng chống lại một người lão luyện chơi đùa, linh khẩu hơi ướm, thân thể run lên, thiếu một chút là xuất ở trong tay hắn.

Quý Cẩn Du cảm nhận được y đã động tình, cúi xuống ở bên tai bỏ y thêm cây đuốc: “Làm sao lại nhanh như vậy, hả?” Một chữ cuối cùng như mang theo lửa nóng, mang theo ý tứ hàm xúc vô tận, cuối cùng duỗi đầu lưỡi liếm vào tai y.

Lỗ tai của Cù Diệc là nơi mẫn cảm nhất, bị tiếng nói khàn khàn của hắn đâm một kích, rốt cục không nhịn được bắn ra, Quý Cẩn Du bị bắn tóe một tay đầy bạch trọc.

Quý Cẩn Du cũng không nghĩ tới y lại bắn quá nhanh, vốn đang dự định chậm rãi khiêu khích dục vọng y, nhưng ai biết thân thể này nhạy cảm như vậy, lần này hẳn phải sớm tiến vào vấn đề chánh.

Là nam tử không thể chịu đựng được khi người khác nói mình “Nhanh”, Cù Diệc bị kích thích làm cho đôi mắt phải chảy nước mắt hung hăng trợn mắt liếc nhìn Quý Cẩn Du một cái nhưng một chút lực sát thương cũng không có.

Quý Cẩn Du dùng bạch trọc trên tay làm chất bôi trơn, ngón tay trở chậm rãi đưa vào hậu đình Cù Diệc tinh tế làm công tác mở rộng.

Cù Diệc lần này thật sự bị kinh sợ khí lực khôi phục lại một chút, thân thể cử động muốn tránh khỏi tay hắn. Quý Cẩn Du sao có thể cho phép y trốn, dùng một tay chế trụ vai y, môi lưỡi bên tai ôn nhu liếm láp, y lập tức nhuuyến thành một bãi xuân thủy, y thực hận lỗi tai mắt cảm của mình!

“Ừm... A... Người..... Người dừng... Dừng như vậy..... A!”

Quý Cẩn Du không để ý tới sự chống cự của y, thêm một ngón tay hướng vào bên trong, lúc thêm đến ngón thứ ba không biết đụng phải chỗ nào làm Cù Diệc rên rỉ đến không kìm nén được.

Chỗ khó mở miệng nhất bí ẩn nhất của thân thể bị ngón tay linh hoạt tiến vào, Cù Diệc rất là khó nhịn và đau đớn, ruột vách tường không ngừng hướng ra phía ngoài ngo ngoáy, muốn đem dị vật tổng ra ngoài, ngón tay của đối phương lại càng thăm dò càng sâu, cuối cùng bắt đầu có được khoái cảm khó giải thích được.

Quý Cẩn Du biết mình tìm thấy điểm nhạy cảm ngón tay không ngừng biến đổi góc độ đâm đâm vào chỗ kia, Cù Diệc vẫn luôn nỗ lực nhẫn nhịn nhưng tiếng rên rỉ bắt đầu phát ra không thể ngăn cản, dùng lực cắn môi dưới cũng không khống chế được tiếng phát ra, tính khí mới vừa bắn lại có dấu hiệu muốn ngất xỉu, bên trong hậu đình dần dần thích ứng với dị vật xâm lấn.

Đến lúc rồi. Quý Cẩn Du rút ngón tay ra, ruột vách tường còn lưu luyến quấn lấy ngón tay hắn, nhẹ nhàng nhúc nhích muốn giữ lại, nhưng hắn muốn thay đổi công cụ.

Trường long khổng lồ sừng to đùng ở nơi hậu đình của Cù Diệc thử thăm dò rồi bắt đầu chậm rãi tiến vào, nhưng chỗ kia nhỏ bé còn của hắn thật sự quá lớn, mới tiến một chút thì bị kẹt lại.

Hai chân dài của Cù Diệc bị kéo cong lên đến bả vai, y phục trên người đã bị cởi hết, áo lót màu hồng bị cởi lộ ra lông ngực. Thân hình y vô cùng rắn chắc từ phần gáy đến bụng dưới một đường uốn lượn xuống phía dưới đều là dấu hôn ám muội, da dễ trắng sứ làm nổi bật hai khóa thù du như hoa đào, mỹ cảnh thực sự là bổ sung lẫn nhau.

Y thở dốc đến lợi hại, đầu bị ép nghiêng, hơi thở mùi đàn hương từ miệng thất thần mở ra, lộ ra đầu lưỡi màu đỏ tươi, lông mi thật dài mang theo một giọt lệ nhỏ trong suốt.

“Ba, ba, ba”, Quý Cẩn Du dùng lực vỗ mấy cái vào mông cánh hoa của y, ra hiệu cho y thả lỏng nhưng nội bộ của y lại xoắn đến càng ngày càng quấn chặt.

Quý Cẩn Du không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là mở miệng ngậm vào vành tai mẫn cảm của y, bên tai dùng sức liếm mấy lần.

“A.....” Cù Diệc không chịu đựng được kích thích như vậy thân thể căng thẳng lập tức mềm nhũn ra, lồi vào phía dưới triệt để mở ra.

Quý Cẩn Du nắm lấy cơ hội đâm đến cùng, trong cổ họng của Cù Diệc phát ra một tiếng rên.

Đầu tiên là nhẹ nhàng đâm mấy lần, nhưng bên trong vừa ẩm ướt vừa mềm mại vừa nóng, vừa căng mịn, Quý Cẩn Du lập tức không nhịn được mạnh mẽ thoải mái đỉnh lộng, chậm rãi đem hậu huyết của Cù Diệc khai bao.

Cù Diệc bị đỉnh lộng điên cuồng như thế không chịu nổi, nước mắt không ngừng chảy xuống nói: “Này... Người chậm thôi.... Chậm thôi... A..... A... ah...”

“Gọi ta Cẩn Du.” Quý Cẩn Du một bên dùng sức mà làm, một bên ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói.

Cù Diệc bị đỉnh đến da đầu tê dại, chỗ giao hợp hơi rát, có chút đau đau, rồi lại nổi lên một cảm giác ngứa ngáy kỳ dị rất khó nhịn. Khoái cảm cùng cảm giác đau đớn đan dệt, loại này chưa bao giờ lĩnh hội quá mức xa lạ, y cảm giác mình lại muốn bắn, âm thanh khàn khàn bắt đầu xin tha: “Cẩn Du..... Cẩn Du... A...ahh... Ta không chịu nổi.... Không muốn... Không muốn... A!”

Quý Cẩn Du làm sao cho phép y nói không muốn, chậm rãi thao tiến vào nơi sâu nhất trong hậu huyết của y không ngừng đỉnh vào điểm mẫn cảm kia, lập tức trong phòng đều là thân thể va chạm “Ba ba” cùng với tiếng của hơi thở ám muội.

“A!” Hai mắt Cù Diệc thất thần, sáng khoáy đến da đầu đều ngứa ngáy, lại một lần nữa phóng ra.

5. Chương 5

Hôm sau, ước chừng là giờ mao Cù Diệc đứng giờ tỉnh lại. Ở tại Cù Phủ mặc dù không cần mỗi ngày dậy sớm thỉnh an nhưng y vẫn có thói quen ngủ sớm dậy sớm.

Đầu y có chút đau, không dễ chịu giật giật, kết quả phát hiện mình đang bị người ôm lấy, không nhúc nhích được. Quan trọng nhất là y cảm giác trong thân thể nơi bộ vị bí ẩn vẫn là còn trong trạng thái bị xâm nhập!

Dần dần những ký ức nhỏ nhất một lần nữa trở về, Cù Diệc tức giận đẩy Quý Cẩn Du ra, lần này rất cục đẩy ra được, côn thịt của Quý Cẩn Du chôn sâu ở trong cơ thể y cũng “Ba” một tiếng thoát ra.

Xấu hổ chính là, Cù Diệc cảm giác phía sau của mình chậm rãi chảy ra chất lỏng không biết tên!

Quý Cẩn Du bị động tác của y làm thức tỉnh, buồn ngủ mông lung liếc mắt nhìn y lại một lần nữa đem y kéo vào trong lồng ngực: “Canh giờ còn sớm, tiếp tục nghỉ ngơi thêm một hồi.”

Thanh âm của hắn vào buổi sáng đặc biệt mang theo từ tính dễ dàng làm cho Cù Diệc nhớ tới đêm qua hắn ở bên tai mình nói chuyện bậy bạ khiến người mặt đỏ tới mang tai.

“Này...”

“Xuyt.” Cù Diệc lời còn chưa nói hết đã bị hắn cắt đứt, Quý Cẩn Du đem ngón tay trở dựng thẳng đặt ở ngoài môi, làm ra dấu hiệu cấm khẩu, sau đó hắn nguy hiểm nheo mắt phượng lại liếc nhìn Cù Diệc, hơi nhếch miệng nói: “Làm sao? Ngủ một buổi tối liền trở mặt không quen biết? Đêm qua có nhớ gọi ta cái gì không?”

Hắn còn có mặt mũi nhắc tới chuyện đêm qua? Nhớ tới mình ở tình huống nào bị bức ép đến phải gọi như vậy Cù Diệc tức giận đến mặt đỏ rần: “Người, người, người thật vô sỉ!” Dù sao y cũng không biết mắng người, lần qua lộn lại cũng chỉ có vài câu này.

Quý Cẩn Du liền khẽ cười thành tiếng, khàn khàn giống như âm thanh của tiếng đàn cổ, bỗng nhiên kề sát tới bên tai của y: “Người mới vừa thao ta xong bây giờ trở mặt không quen biết?”

Cù Diệc quả thực không biết phải mắng người vô sỉ này ra sao, rốt cuộc là ai thao ai vậy? Giọng nói của Quý Cẩn Du so với nam tử bình thường thì trầm thấp có từ tính hơn khiến cho lỗ tai y lại một lần nữa nhũn ra.

Quý Cẩn Du nhìn y đỏ mặt, lỗ tai cũng đỏ thì trong lòng ngứa ngáy, không nhịn được muốn bắt nạt y, muốn đùa y. Hắn nắm tay y hướng xuống dưới thân mình, Cù Diệc đụng tới vật

nóng bỏng cứng rắn kia sợ đến nhảy dựng muốn rút tay ra, lại bị tay của Quý Cẩn Du kiềm chế đặt ở trên nghiến rễ kia không nhúc nhích được.

Cùng là nam tử, đối với phản ứng vào buổi sáng rất dễ hiểu, phản ứng này cũng rất bình thường nhưng Cù Diệc cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng của vật kia xuyên thấu qua lòng bàn tay của y, đâm thẳng vào trái tim của y!

Quý Cẩn Du một lần nữa ôm lấy y, thân thể dán lấy thân thể, cực kỳ chặt chẽ mà dán vào, dẫn dắt tay của y bắt đầu ma sát hạ thân của mình, cổ ý ở bên tai của y trầm thấp thở hổn hển, kêu rên, động tác kia thấy thể nào cũng là lời kéo câu dẫn người ta! Thân thể Cù Diệc cũng dần dần nóng lên, lỗ tai cũng càng ngày càng đỏ.

“Người...”

“Lại không theo lời ta dặn dò gọi, ta liền... Thao chết người!” Ba chữ cuối cùng Quý Cẩn Du đặc biệt nhấn mạnh.

Mắt thấy bầu không khí càng ngày càng ám muội, càng ngày càng nhiệt liệt, Cù Diệc biết mình bị hấn thở dốc làm cho một lần nữa có phản ứng, trong lúc nhất thời không biết là nên đẩy hấn ra hay là ôm ở giúp hấn giải quyết, thì ngoài cửa chợt truyền đến tiếng nha hoàn gõ cửa kêu to.

“Thiếu gia, sáng rồi nên đi thỉnh an, còn phải kính trà cho lão gia phu nhân nữa.”

Quý Cẩn Du nghe được thanh âm này trong lúc nhất thời cũng không còn hứng thú, buông tay y ra, tự mình bình phục một phen, sau đó đứng dậy, nói với Cù Diệc: “Người trước tự mình đi phòng riêng vệ sinh thân thể, nơi này để ta ứng phó là được rồi.”

Cù Diệc nhìn thấy cả người hấn đều thay đổi nhìn rất lạnh lùng vô tình, giống như người vừa nhiệt liệt động dục lúc này không phải là hấn vậy.

Cù Diệc có khuôn mặt rất thanh tú, khung xương rất nhỏ, vóc người cũng không cao, giả trang nữ tử không có gì không thích hợp, sau khi trang điểm mặc trang phục lại có vẻ thư hùng cho người một cảm giác đặc biệt, là một loại phong tình khác.

Lúc xuất môn Quý Cẩn Du khẳng khẳng muốn nắm tay Cù Diệc, hành động này làm đôi mắt bọn họ nha mới ngủ dậy phải mở to, rồi lại rất nhanh bình tĩnh lại.

Tiểu Hồng cười nhìn bọn họ nói: “Lão gia cùng phu nhân mọi người đều ở thượng thính chờ, chỉ còn đợi thiếu gia ngài.”

Cù Diệc cảm thấy này nha hoàn này không đơn giản, trong lời có hàm ý chỉ trích bọn họ dậy

trễ sao? Tình huống bây giờ y không rõ được, Quý gia tiểu thiếu gia không phải vừa sinh ra đã ốm yếu nhiều bệnh sao? Tối hôm qua ở trên người làm mình muốn ngắt đi là người phương nào? Lẽ nào hẳn là giả?

Cù Diệc cảm thấy được mình như lạc vào năm dặm mây mù, không thấy rõ hoàn cảnh xung quanh, thật sự, hư hư thật thật.

“Đi thôi.” Quý Cẩn Du duỗi tay nắm chặt tay y, xúc cảm ấm áp từ chỗ nắm lấy tay nhau truyền đến, điều này làm cho tâm của Cù Diệc thoáng an định một chút, trên mặt không tự chủ được lại đỏ lên, bởi vì nhớ lại đêm qua kịch liệt một phen mây vũ.

Quý Cẩn Du nhìn thấy một màn diễm sắc kia giật mình, cảm thấy vợ mình quá dễ dàng xấu hổ, dằng dấp như vậy sao hẳn có thể chịu nổi? Nếu không phải thời cơ không đúng, hẳn muốn mạnh mẽ đè y xuống dạy dỗ y một phen.

Nhưng có một số việc làm nhiều rồi, tự nhiên cũng thành thói quen, nước chảy thành sông, phải từ từ thôi.

6. Chương 6

Cù Diệc lại một lần nữa cảm nhận được Quý gia rất kỳ quái.

Lúc bọn họ đi thỉnh an bầu không khí kỳ thực cũng không tốt, phụ mẫu Quý Cẩn Du Quý lão gia và Quý phu nhân hoàn toàn không vì nhi tử thành gia lập nghiệp mà vui vẻ, hai vị huynh trưởng của hắn cũng như thế. Theo quy củ kính trà, mặc dù không bị làm khó dễ gì cả nhưng tất cả những thứ này đều cho người khác cảm giác rất kỳ quái.

“Cẩn Du, hôm qua đại hôn khải định con cũng mệt nhọc, như vậy đi, trước tiên con mang theo nường tử đi về nghỉ ngơi đi, tam triều lại mặt cũng không cần đi, thông gia bên kia ta sẽ đích thân nói, bởi vì con bị bệnh bọn họ sẽ thông cảm. Ở nông thôn không khí mới tốt, con vì việc hôn nhân đã ở nơi này đợi thời gian dài rồi, ngày mai ta để A Phúc bọn họ đưa các con trở về biệt trang, ở nơi đó tu dưỡng, bệnh của con mới có khởi sắc.” Quý phu nhân nhìn như săn sóc chú ý tới sức khỏe của hắn nhưng ý tứ chân chính là muốn đuổi hắn đi? Gấp như vậy? Ngày thứ hai đã đi? Cù Diệc nhìn thấy chuyện này mà sợ hết hồn.

Quý Cẩn Du sắc mặt có chút tái nhợt, cả người cũng có dằng dấp yếu ớt, so với tối hôm qua quả thực như hai người khác nhau! Hắn lạnh nhạt trên mặt cũng không biểu tình gì chỉ nói một câu tất cả nghe theo mẫu thân dặn dò, rồi cùng y đồng thời cáo lui.

Lúc gần đi Cù Diệc phát hiện, Quý lão gia nhìn mình như không quen biết giống như là đang nhìn một cái gì bản thủ vậy.

Trong tân phòng, bọn nha hoàn đang đóng gói hành lý, Cù Diệc không nói gì cùng Quý Cẩn Du ngồi đối mặt nhau, làm sao cũng không nghĩ ra. Không phải nói Quý gia tiểu thiếu gia là từ nhỏ được nuông chiều đến lớn sao? Nhưng khi nhìn thái độ bọn họ mới vừa rồi rõ ràng đối với hắn như người xa lạ không giống như loại được nuông chiều? Y ở Cù Phủ tuy là thứ tử, nhưng thường ngày cũng không chịu đãi ngộ lạnh nhạt như vậy đâu!

Lời đồn này thật đúng là không đáng tin.

“Các người dọn dẹp xong rồi thì lui ra đi.” Quý Cẩn Du lật một quyển sách, cũng không ngẩng đầu lên, ngữ khí băng lãnh gọi hạ nhân đi ra ngoài.

Mấy nha hoàn mặt đối mặt nhìn mấy lần, mới theo lời lui ra.

“Ta biết người muốn hỏi ta một vài thứ, nhưng bây giờ cũng không phải là lúc nói những chuyện này, ta chỉ có thể nói cho người biết nơi này không phải là nhà của chúng ta.” Tâm tình Quý Cẩn Du rõ ràng vô cùng không tốt, nói chuyện với y ngữ khí cũng lạnh lùng.

Cù Diệc lần đầu tiên bị hắn dùng thái độ và khuôn mặt lãnh đạm nói chuyện, bỗng nhiên trong lòng có chút khó chịu nói không nên lời.

Buổi tối ngày hôm ấy bọn họ không hề làm gì cả, rất sớm đã lên giường nghỉ ngơi, rạng sáng ngày thứ hai thì lên xe ngựa, chạy tới biệt trang ở nông thôn.

Tùy tùng chỉ có một A Phúc đánh xe, cũng không có một ai khác. Từ Cù gia Cù Diệc cũng mang theo nha hoàn đến nhưng không có tâm phúc của mình nên dứt khoát để cho bọn họ lưu lại Quý gia, không có những người kia giám thị, y càng tự tại hơn một chút.

7. Chương 7

Từ Quý phủ đến biệt trang ở nông thôn có khoảng cách nhất định. Thùng xe bên trong chật hẹp, hai người nam tử song song ngồi một chỗ, vị trí vừa vặn nhưng không tránh khỏi thân thể đụng chạm vào nhau.

Cù Diệc rúc vai, thân thể thẳng tắp tận lực tránh để không tiếp xúc với Quý Cẩn Du. Hai người bọn họ mới vừa tân hôn, mình là một nam tử, nhưng trong đêm tân hôn đã xảy ra quan hệ thân mật với một nam tử khác, cảm giác này nghĩ như thế nào cũng làm người lúng túng.

Kỳ thực y rất muốn hỏi, tại sao người không cảm thấy kỳ lạ khi ta là nam tử sao? Còn có, buổi tối ngày hôm ấy câu nói lay động lòng y: “Ta thật lòng muốn cho người hạnh phúc” là có ý gì? Trong lòng y có vô số nghi vấn, liên quan đến bọn họ, liên quan đến Quý gia, nhưng

lại không biết nên hỏi thế nào?

Còn có hôm qua, người này hôm qua lại không để ý tới y điều này làm cho y không khỏi có chút oan ức. Minh rõ ràng không có làm gì sai, tại sao lại bị hấn dùng mình làm công cụ để phát tiết khi tâm tình không tốt? Hừ.

Quý Cẩn Du chú ý thấy y câu nệ đáng dấp nhỏ bé không ngừng xoay chuyển, có thể tâm tình không ổn không muốn nói chuyện, liền dứt khoát trực tiếp hành động biểu đạt tâm ý của hắn.

Hắn lấy tay kéo Cù Diệc vào trong ngực của mình nói: “Sau này người không cần ăn mặc như nữ tử nữa, đổi trở về nam trang đi.” Vừa nói, cũng không chờ y đáp lại, liền đem chu sai tinh xảo phức tạp trên đầu y lấy xuống toàn bộ, mái tóc đen của Cù Diệc cứ như vậy mà trút xuống, mang theo một mùi hương thanh đậm.

Cù Diệc trợn to hai mắt nhìn hắn, vẻ mặt kinh ngạc, cảm giác sống sờ sờ còn nhiều hơn không rõ vì sao, trong đôi mắt long lanh tất cả đều là hồ đồ và vô tri.

Quý Cẩn Du rất yêu đáng vẻ ấy, mỗi lần thấy y nhìn mình như vậy hắn luôn bị kích động luôn muốn thương yêu y, làm cho đôi mắt đẹp này của y chỉ có thể chứa hình ảnh của mình. Đến cùng nhìn không được, Quý Cẩn Du hơi cúi đầu, chuẩn xác bắt giữ đôi môi của y, trần trọc hôn một cái, lúc thả ra môi của Cù Diệc và môi của hắn như dính lại với nhau.

Cù Diệc lấy tay bưng kín môi mình, xấu hổ nhìn hắn chằm chằm, người này sao lại như vậy, không nói không rằng tự nhiên hôn người ta, ban ngày ban mặt đang ở trong xe ngựa, sao mà một chút lòng liêm sỉ cũng không có?

Quý Cẩn Du thấy y bất mãn không chút phật lòng, ngược lại hắn sẽ có biện pháp làm cho y khuất phục. Ngày tốt cảnh đẹp như vậy phải làm chút chuyện khiến người vui mới đúng.

Quý Cẩn Du ôm Cù Diệc để y ngồi ở trên bắp đùi của mình, rồi bất ngờ đổ ập xuống bắt đầu hôn căn bản không cho y một cơ hội phản ứng.

Xe ngựa còn đang chạy, A Phúc vẫn ở bên ngoài đánh xe, Cù Diệc không dám giãy dựa quá nhiều sợ phát ra tiếng động đành phải nhẫn nại. Nếu như bị người khác biết hắn và Quý Cẩn Du ban ngày ban mặt ở trên xe ngựa thân thiết thì sau này y không cần làm người rồi!

Cù Diệc đặt tay ở lồng ngực Quý Cẩn Du làm động tác khước từ, im lặng mà từ chối, nhưng hắn làm như không biết vẫn ở trên mặt Cù Diệc tùy ý hôn, hai tay cũng không yên mà dạo chơi trên người Cù Diệc bắt đầu châm lửa.

“Này, người...” Cù Diệc hạ thấp giọng, còn chưa nói hết, Quý Cẩn Du liền nguy hiểm ừ một tiếng làm y sợ đến lập tức câm miệng.

Quý Cẩn Du chỉ tính toán ăn sỗ sàng, thu chút lợi tức, khi đến biệt trang cả gốc lẫn lãi sẽ đòi lại, nhưng ai biết người trong ngực đã vậy còn không có trí nhớ, xem ra hẳn tất yếu phải làm cho y ghi nhớ sâu sắc hơn.

“Xuyt, người cũng không muốn bị người khác nghe thấy chứ?” Quý Cẩn Du ở bên tai của y cười một tiếng, mở vạt áo của y ra, lấy tay của hắn luồn vào bên trong tìm tới hai điểm thù du, cách một tầng y phục bắt đầu vò nắm lôi kéo, đầu nhũ Cù Diệc đồng thời bị quần áo thô ráp ma sát cùng với động tác thô lỗ của Quý Cẩn Du vò nắm, rất nhanh trở nên cứng rắn, thân thể cũng không tự chủ được nổi lên phản ứng.

“Cẩn Du... Người trước tiên đừng như vậy...” Cù Diệc bị động tác của hắn làm cho thân thể như nhũn ra, cuối cùng cũng coi như thức thời âm thanh mềm mại bắt đầu xin tha.

“Bây giờ mới gọi, đã chậm.” Quý Cẩn Du ách thanh ở bên tai của y trả lời, một bên lè lưỡi liếm liếm vành tai mẫn cảm sau đó ngậm vào một chút, nhất thời toàn bộ thân thể của Cù Diệc trở nên tê tê.

Lúc này bánh xe ngựa dường như đọng phải một tảng đá lớn, hơi nghiêng ngã một chút, thân thể Cù Diệc không ổn định cả người ngã vào trong lồng ngực của Quý Cẩn Du, hai tay cũng không tự chủ được từ lồng ngực của hắn làm động tác khước từ biến thành vòng qua cổ của hắn để giữ vững thân thể.

Quý Cẩn Du gặm cắn cắn cổ trắng mịn của y, mơ hồ không rõ nói: “Nương tử nhiệt tình như vậy, vi phu làm sao có thể không theo đâu?” Nói xong đem bắp đùi của y tách ra vòng qua hông của mình, như vậy biến thành Cù Diệc khóa ngồi ở trên bắp đùi của hắn

8. Chương 8

Cù Diệc xấu hổ đến cả khuôn mặt đều đỏ bừng, không ngừng phản kháng, nhưng đành phải nhẫn nại không dám phát ra tiếng, động tác nhỏ như vậy chẳng có tác dụng gì trái lại cọ đến làm cơ thể Quý Cẩn Du như bị tà hỏa thiêu đốt càng ngày càng nóng.

Mỹ nhân ở trước mặt mình vô lực thở dốc, hơi thở mùi đàn hương từ cái miệng đỏ hồng khẽ nhếch, lộ ra hàm răng trắng bóc, khóe mắt đỏ lên, gương mặt nhỏ trắng như tuyết bởi vì khó chịu mà khẽ nhíu lông mày, tất cả đều là một luồng phong tình câu người, có thể không chế được thì không phải là nam nhân!

Ngẫm lại đêm đó, thân thể Cù Diệc như hoa nở từng ở dưới thân hắn cho hắn thỏa thích khai mở, hạ thân của Quý Cẩn Du cứng đến nổi đau đớn.

Quý Cẩn Du làm sao cam lòng cứ như vậy dễ dàng bỏ qua y.

Cù Diệc đang mặc trang phục nữ tử, váy dễ dàng có thể vén lên, Quý Cẩn Du lột xuống tiết khô bằng tơ lụa của y, tùy ý để nó tụt xuống đến chân sau đó hai tay hấn hơi dùng sức đem hai chân của Cù Diệc mở ra, cứng rắn vòng qua cái eo cường tráng của mình.

Vì để cho y đành chỉ phản kháng, Quý Cẩn Du trước tiên cho y một chút ngon ngọt, duỗi tay nắm chặt ngọc hành hơi đứng thẳng của hắn, bắt đầu trên dưới tuốt động, hai cái túi thịt cũng cẩn thận chăm sóc đến. Tính khí Cù Diệc nhỏ hơn hắn, bộ dáng cũng tinh xảo đáng yêu, chẳng hề như hắn thô to bộ lông đen cứng dày đặc, mà lông của y lại thưa thớt nhạt màu, ở dưới tay của hắn từng từng run run bắt đầu phun ra một ít chất lỏng.

Thân thể Cù Diệc rất miễn cảm nên khi bị lỗ mông xâm phạm y sẽ chống cự như bị cưỡng hiếp, y cất lực nhịn xuống dục vọng muốn bắn tinh, nỗ lực duy trì đầu óc thanh tỉnh, nhưng thân thể lại bán đứng y, cả người y căng thẳng, sáng khoái đến đầu ngón chân cũng cuộn lên..

Quý Cẩn Du nhìn y cắn môi nhẩn nại tâm trạng hơi động, bàn tay đang làm chuyện xấu, thỉnh thoảng lấy ngón tay bóp mạnh linh khẩu của Cù Diệc.

Cù Diệc vốn đã sắp tới cực hạn, sao có thể chống lại kích thích như vậy cả người run lên một cái, tất cả đều bắn ra ở trên tay Quý Cẩn Du.

Hai hàng thanh lệ chậm rãi chảy xuống mặt Cù Diệc, đó là cảm giác sáng khoái đến chảy nước mắt. Bây giờ y là bị làm cho triệt để không có khí lực, vốn là một hồi cường bạo, liền từ từ biến thành cùng gian.

Y là nam tử, cũng đã sa vào dục vọng, huống chi thật sự cũng sáng khoái, ngược lại y cũng không chống cự được lại không phải lần đầu tiên, không thể làm gì khác hơn là cứ ồm ồm như vậy vòng qua cổ Quý Cẩn Du, đem đầu chôn nơi bả vai của Quý Cẩn Du thở dốc, nhắm mắt lại tự giận mình mặc kệ.

Quý Cẩn Du cảm thấy y thuận theo và khuất phục, khen thưởng mà nhẹ nhàng liếm láp vành tai nóng như lửa của y ngậm mút nhẹ cắn, mơ hồ không rõ thấp giọng ghé vào lỗ tai y nói: “Nương tử thật ngoan.”

Cù Diệc mắc cỡ hận không thể đem miệng của hắn may lại.

Quý Cẩn Du đem một ngón tay chậm rãi luồn vào bên trong hậu huyết tiêu hồn của y, tỉ mỉ mở rộng, nơi đó vì chủ nhân căng thẳng không thể khống chế mà hấp thụ ngón tay của hắn, hành lang bên trong căng mịn hơi khô khốc khi Quý Cẩn Du bỏ hai ngón tay vào sẽ rất khó tiếp tục tiến nhập.

Cù Diệc nhắm mắt lại, cảm giác dưới thân bị ngón tay dò vào thân thể mình động tác rõ ràng, có chút khó chịu khi bị dị vật xâm lấn, hơi rát, nhưng trong khi ma sát bất tri bất giác lại có chút khó nhịn.

Quý Cẩn Du dùng tay mở rộng, miệng cũng không nhàn rỗi, hôn liên tiếp vào gáy tinh tế trắng nõn của Cù Diệc, lưu lại những dấu hôn màu hồng ám muội, cuối cùng hằn khẽ cắn vào hầu kết của Cù Diệc, tinh tế dùng hàm răng mài ép.

Cù Diệc ở bên tai Quý Cẩn Du phát ra tiếng than nhẹ hàm xúc, lúc này xe ngựa đang đi đoạn đường nhấp nhô bắt đầu rung xóc. Ngón tay của Quý Cẩn Du không cẩn thận mà đụng tới điểm nhạy cảm thân thể Cù Diệc lập tức trở nên mềm nhũn, tay cũng không ôm được cổ của hắn.

Hắn chậm rãi dùng tay xoa nhẹ vào chỗ đó, hậu huyết bắt đầu dần dần phân bố dịch ruột non, bên trong bắt đầu thay đổi trở nên ấm áp và lây lội, có thể thuận lợi ra vào ba ngón tay.

Quý Cẩn Du dùng tay trái ôm eo nhỏ của Cù Diệc tay phải ung dung thông thả mở ra dây thắt lưng, móc ra côn thịt dử tợn, tìm tới huyết khẩu, vận bung đôi móng cánh hoa trắng nõn, dùng sức đỉnh lộng tiến vào, cắm xuống đến cùng, cảm giác bên trong ấm áp căng mịn vây quanh, hắn phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái.

Cù Diệc bỗng nhiên bị cả cây côn thịt thô lỗ đi vào làm cho da đầu cũng ngứa ngáy, không khống chế phát ra một tiếng rên rỉ.

Quý Cẩn Du tiến nhập cũng không vội vã cử động, đường xá hơi hơi xóc nảy sẽ giúp hắn không cần phải đỉnh lộng, không cần dùng sức cũng có thể đâm xuyên đến chỗ mẫn cảm của Cù Diệc.

Cù Diệc bị nhẹ nhàng đỉnh lộng làm cho bên trong hậu huyết càng thêm ngứa, cảm giác đỉnh không tới cùng càng thêm khó nhịn, bụng dưới bốc lên một trận khô nóng, nhưng thật không tiện mở miệng cầu hoan, chỉ có thể chậm rãi nuốt xuống tiếng rên rỉ, nhưng vẫn có vài tiếng bởi vì xóc nảy mà phát ra khỏi miệng.

Quý Cẩn Du miệng nói lời thô tục làm y nhắm mắt lại đỏ mặt không dám nhìn hắn, nhưng hắn lại dùng âm thanh trầm thấp ghé vào lỗ tai y không ngừng nói chuyện.

“Bảo bối nhi, cứ kêu thành tiếng đi, A Phúc ở bên ngoài, người muốn cho hắn nghe thấy không?” Cù Diệc sau khi nghe câu này hậu huyết gấp gáp co rút lại, kẹp đến Quý Cẩn Du không kiềm chế được muốn xuất tinh.

Nguy rồi... y đã quên... Bây giờ là ban ngày... Bọn họ đang ở trên đường...bên ngoài đang có người đánh xe... Tiếng bánh xe cùng tiếng roi ngựa lúc ẩn lúc hiện từ bên ngoài truyền vào. Bây giờ y trang phục ngắn gọn, tóc dài rối tung, không hề liêm sỉ hai chân mở lớn, hạ thân xích lõa ngời ở trên người Quý Cẩn Du, còn bị hắn tiến vào, mà Quý Cẩn Du thì một sợi tóc cũng không loạn, áo mũ chỉnh tề, chỉ lộ ra tính khí thô to đâm vào hậu huyết của y, điều này làm cho y kinh hoàng, trở nên đặc biệt thận trọng, cảm giác xa lạ rồi lại kích thích, y không nhịn được trở nên hưng phấn.

“Tao huyết của người thật là lợi hại, so với nữ tử còn chặt chẽ hơn, còn rất dâm dăng kẹp ta đến muốn bắn.” Quý Cẩn Du vì trả thù y khi nãy bỗng nhiên kẹp chặt, nắm chặt eo y dùng sức ấn xuống, mình lại nhấc eo lên tăng tăng đỉnh lộng mấy lần, chuẩn xác đâm vào điểm nhạy cảm của y.

“A... A... alll...” Cù Diệc rốt cục không có cách nào ẩn nhẫn kêu lên, y thật sợ sệt tới bên ngoài nghe thấy, kinh hãi xin tha: “Không muốn... Không muốn... Không muốn... A...”

“Người xem, là ai nói không muốn, nhưng dưới thân cái miệng nhỏ nhưng vẫn hút ta? Rất ẩm ướt, nóng quá, bảo bối nhi người làm cho ta thật là thoải mái.”

Quý Cẩn Du nói chưa dứt lời, thì Cù Diệc có cảm giác hậu đình của mình vừa co rụt giữ còn thịt thô to của Quý Cẩn Du lưu luyến giống như dây dưa mút hần, không cho hần đi. Vật kia của Quý Cẩn Du to lớn, hình dáng, mạch đập, y đều có thể cảm giác được rõ ràng rành rành.

“Người... Người đừng nói nữa... Cầu... Van người... Nha nha nha... Nha nha nha...” Cù Diệc xấu hổ đến đầu ngón chân cuộn tròn rút lại, bị bắt nạt, rốt cục không nhẫn nại được phát ra tiếng khóc rưng rức.

Quý Cẩn Du không nghĩ tới y lại thẹn thùng như vậy, chỉ mấy câu nói đùa mà đã khóc lên. Y có một đôi mắt đẹp tựa như nước hồ thu làm người nhìn vào có thể chết chìm trong đôi mắt đó, y từ từ mở mắt oan ức nhìn hần, khẩn cầu hần buông tha mình, hần sắp không được rồi.

“A Phúc, còn bao lâu nữa mới đến biệt trang?”

“Hồi thiếu gia, còn có nửa canh giờ.”

“Tốt lắm, người bây giờ đi tới đó trước, sau một canh giờ mang người tới đón ta.”

A Phúc nghe thanh âm liền biết bên trong đang phát sinh chuyện gì, dọc theo đường đi cũng không dám thở mạnh, chỉ lo thiếu gia nhà mình mất đi hứng thú, nghe vậy cậu còn không được, thẳng thẩn lưu loát xuống xe chạy về biệt trang trước.

Dọc theo đường đi dựa vào đường xá xóc nảy, nhột nhột chống đối, căn bản không thể thỏa mãn được Quý Cẩn Du, nhưng cái tư thế này thì không cử động tốt, hơn nữa nường tử thẹn thùng đến khóc, xem ra hần tất yếu phải đổi một phương pháp thao khác.

A Phúc vừa xuống xe ngựa, Quý Cẩn Du liền đổi tư thế đem Cù Diệc đặt ở dưới thân, cuồng phong mưa rào bắt đầu ở trong cơ thể y va chạm, trong lúc nhất thời trong xe ngựa cũng chỉ nghe tiếng cơ thể va chạm phát ra âm thanh “Ba ba”, toàn bộ xe ngựa bởi vì bọn họ kịch liệt vận động mà rung động.

Cù Diệc bị hung ác va chạm làm cho nói không ra lời, chỉ có thể đứt quãng lớn tiếng rên rỉ, nơi này là vùng hoang dã, chỉ có hai người bọn họ, nghĩ như vậy trong lòng y dễ chịu một chút, thân thể cũng buông thả không ít.

“Tướng công thao người thoải mái không? Hả?” Quý Cẩn Du thở hổn hển, động tác không ngừng, miệng lại bắt đầu nói mấy chuyện xấu đùa Cù Diệc.

Cù Diệc liều mạng cắn chặt môi dưới, cổ chấp không trả lời hắn.

Động tác của Quý Cẩn Du bắt đầu chậm lại, nhẹ nhàng tiến vào, rồi lại nhẹ nhàng rút ra không cho y sáng khoái, làm đến Cù Diệc ngứa ngáy khó nhịn, hậu huyệt cũng không không ngừng co rúc giữ lại côn thật to lớn mang đến cho y cực đại sung sướng, không cho hắn rời đi.

Quý Cẩn Du cảm thấy đây không phải là dẫn vật Cù Diệc mà là dẫn vật mình, y thực sự cứng miệng nha, người như thế chỉ có mạnh mẽ thao, mới có thể thao mở trái tim của y.

Hắn lại bắt đầu kiên trì điên cuồng đỉnh lộng, động tác kịch liệt như vậy giống như là muốn đem y đóng đinh trên xe ngựa, tiến vào sâu như thế làm cho y có một ảo giác sẽ bị thao chết ở chỗ này.

Cuối cùng một chút thanh tỉnh của Cù Diệc cũng bị hung hăng đâm xuyên mà biến mất, y sáng khoái đến miệng mở lớn, nước miếng trong suốt từ đôi môi tuyệt đẹp chảy ra, lòi ra một sợi tơ dâm mỹ trong suốt.

“Tướng công thao người sướng hay không sướng?”

“Ừm... A... A... Sáng khoái...”

“Vậy người nói mau, ‘Tướng công, thao chết ta đi.’ “

“Tướng công... Ân... A... A... Thao chết ta đi...”

Quý Cẩn Du nghe âm thanh tiêu hồn như thế không nhịn được càng thao điên cuồng thao đến càng sâu, tần suất càng nhanh hơn: “Được, tiểu yêu tinh, tướng công lập tức liền thao chết người!”

“A...” Theo hậu huyệt kịch liệt co rút lại, Quý Cẩn Du cũng phóng thích trong cơ thể y, một luồng một luồng bạch trọc liên tiếp không ngừng bắn ngay vị trí mẫn cảm, nóng bỏng kéo dài khiến Cù Diệc gián tiếp bị thao bắn, phía trước cùng mặt sau đồng loạt lên cao trào, y tròn tròn mắt, thất thần một hồi lâu.

9. Chương 9

Cù Diệc không biết cuối cùng làm sao mình trở về biệt trang, y bị thao đến hôn mê bất tỉnh không biết cái gì, tỉnh lại thì thấy nằm ở trên giường lớn chạm trổ hoa văn.

Bên người không có bất kỳ ai, là ở trong hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ.

Nhớ tới từng trận kịch liệt khoái cảm kia bây giờ y cảm thấy lòng vẫn còn sợ hãi, càng làm cho y mất mặt chính là: thân mình là một tên nam tử, lại bị một nam tử khác mãnh liệt thao ngắt đi... Đây cũng quá... Quá...

Y chưa nghĩ ra nguyên do gì, Quý Cẩn Du đã đẩy mở cửa đi vào.

“Tỉnh rồi?” Quý Cẩn Du đặt được sảng khoái, tâm tình rất tốt, nói chuyện với y ngữ khí cũng vô cùng ôn nhu.

Cù Diệc mới vừa tỉnh ngủ, có chút mơ hồ, sững sờ nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, mới gật gật đầu.

Mỹ nhân mới tỉnh ngủ, là một bức tranh động nhân. Mái tóc thật dài xõa xuống có chút ngổn ngang, lại mang một vẻ đẹp gợi cảm, vạt áo màu trắng hơi mở rộng lộ ra lồng ngực trắng như bạch ngọc, mặt trên còn lưu lại dấu vết hoan ái ám muội, cực kỳ mê người.

Khuôn mặt tuấn tú của Cù Diệc hiện ra vẻ hoang mang, đôi mắt ươn ướt nhẹ như là động vật nhỏ bị lạc lối không tìm được đường về nhà, thực là vô cùng khả ái.

“Về sau chúng ta sẽ ở nơi này.” Quý Cẩn Du nhìn y vẫn ngỡ ngàng không khỏi bật cười, cuối cùng không nhịn được lấy tay nện nện khuôn mặt trắng mịn của y.

Cù Diệc bị hắn sờ vào mặt mình, có chút thanh tỉnh, tránh khỏi móng vuốt sói của hắn.

“Tại sao? Người vẫn luôn ở nơi này sao?” Cù Diệc rất nghi hoặc, đã sớm muốn hỏi: “Người tại sao không ở Quý gia?” Người không phải rất được sủng ái sao? Câu cuối cùng, y suy nghĩ một chút, vẫn không nói ra.

Sắc mặt Quý Cẩn Du lạnh một chút như là nhớ ra chuyện không vui, ngữ khí cũng trở nên không tốt: “Ta cơ bản là ở nơi này, ta là người bệnh lao sắp chết mà, không ở nơi này nghỉ ngơi thì ở đâu?” Sau khi nói xong hắn gợi lên một nụ cười mỉa mai, không biết là đang cười nhạo ai.

Cù Diệc không hiểu gì cả, bệnh lao? Bộ dáng của hắn như thế này chỗ nào giống như người bệnh lao? Y đã tự mình lĩnh hội qua “Lợi hại” của hắn, hiện tại bộ vị nào đó bị sử dụng tới quá độ vẫn còn đau đây, lẽ nào chỉ là một ảo giác sao?

“Được, người chỉ cần biết chúng ta ở nơi này, không có chuyện gì sẽ không trở về thành, đã đến thời gian dùng bữa chúng ta đi thôi.” Quý Cẩn Du nói xong đi ra ngoài cửa.

Cù Diệc không biết tính sao trong lòng cảm thấy oan ức mà không nói ra được, y là người ngoài sao? Cái gì cũng không nói cho y? Trong chuyện này có nhiều vấn đề không thể nói sao? Y cố nhịn một chút, cuối cùng vẫn nhịn không được, lúc Quý Cẩn Du bước ra khỏi cửa, mở miệng hỏi: “Này... Không không không... Cẩn Du, người có thể nói cho ta tỉ mỉ một chút hay không!” Sau này y phải ở nơi này phải sống cuộc sống gia đình với hắn mà? Hai mắt tối thui làm sao mà qua nổi?

Nguyên bản tiếng nói của y trong trẻo bởi vì rống quá to mà trở nên hơi khàn khàn, mới vừa tỉnh ngủ, hơi mơ màng không giống như hỏi người, cũng như là làm nũng, mang theo ý trách móc, Quý Cẩn Du lập tức bị thanh âm của y câu dẫn mình.

10. Chương 10

“Làm sao vậy? Người không muốn cùng ta một ma ồm ở nông thôn chịu khổ sao?” Quý Cẩn Du cố ý xuyên tạc ý của y, quay trở lại, đứng ở bên giường ở trên cao nhìn xuống.

Cù Diệc đương nhiên rất tức giận, người này sao có thể nghĩ y như vậy? Y sao lại ghét bỏ hắn? Y là người như thế sao?

“Ta... Ta không có!” Y lớn tiếng trả lời, nhưng âm thanh chỉ khàn khàn mềm nhẹ, thân thể vô lực cũng ảnh hưởng đến giọng điệu căn bản không có sức thuyết phục.

“Ồ? Người thật không có?” Quý Cẩn Du lặng yên không một tiếng động hai tay chống lên ván giường, chậm rãi tới gần Cù Diệc, hôn trộm một cái!

Cù Diệc bụm mặt kinh ngạc nhìn hắn, phản ứng lại cũng có chút sinh khí, uống công mình vắt hết óc nghĩ giải thích với hắn mình không có ý đó, nhưng người này đây đầu đều là việc kia! Y thấy mắt nhìn của mình có chút không ổn.

Quý Cẩn Du cởi áo lót của y ra bắt đầu hôn lên ngực trắng như men sứ của y, đáng vẻ mới vừa được thương yêu bây giờ lại rất thích hợp thương yêu một lần nữa,

“Người tốt nhất đừng ghét bỏ ta, bởi vì... Ta yêu thích người nha.” Lúc hắn nói câu nói sau cùng, cái hôn kia vừa vụn rơi vào khóa thù du còn có chút sưng tấy, có chút hàm hồ, làm cho

Cù Diệc kịch liệt thở dốc.

“Người... Người lừa người... Người chỉ là muốn cùng ta... A...” Quý Cẩn Du bất mãn cắn một cái vào núm vú mẫn cảm của y, nguyên lai kẻ ngu này nghĩ mình nói yêu thích y là muốn cùng y lên giường? Cái này thật không phải.

“Người tên tự là gì?” Quý Cẩn Du không có dấu hiệu nào trả lời câu hỏi.

Cù Diệc cúi đầu, làm lộ ra phần gáy trắng trẻo bị động nhận lấy hôn môi của hắn: “Cù Diệc...”

“Tên rất hay.” Quý Cẩn Du ghé vào lỗ tai y trầm thấp nở nụ cười, lại làm Cù Diệc run rẩy một hồi, thân thể của y lại bắt đầu dâng lên một trận tình triều, nhưng Quý Cẩn Du lại ngừng lại.

“Như vậy, Cù Diệc, người hãy nghe cho kỹ, ta từ đầu tới cuối đều biết, người ta muốn thú là người, ta thật tâm yêu người.” Quý Cẩn Du vô cùng bình tĩnh chăm chú nhìn y, Cù Diệc chưa từng gặp hắn trịnh trọng như thế.

Cù Diệc không biết tính sao, dưới ánh mắt của hắn, sững sờ mà gật đầu, tuy rằng y cái gì cũng không biết.

Quý Cẩn Du có chút bất đắc dĩ, tư vị tự mình ngậy ngốc nhớ lại chuyện cũ cũng không dễ chịu, nên mới nhắc nhở: “Năm ngoái tết Nguyên Tiêu, chúng ta ở phía trước Di Hồng Lâu đã gặp qua.”

Cù Diệc càng thêm mông lung, Di Hồng Lâu? Y không đi qua chỗ đó thì phải?

Quý Cẩn Du nhìn thấy y vẫn không nhớ ra được nói tiếp: “Vậy lúc người đi đến xem hội hoa đăng có phải ở trên đường gặp một con quỷ say?” Kẻ ngu si này xem ra cũng không biết Di Hồng Lâu ở đâu, có thể y chỉ vô tình đi qua mà thôi, thấy cũng không đứng nhìn một chút đâu.

Cù Diệc nhú nhú mày, con ma men? Hình như thật sự có. Ngày đó xem hội hoa đăng trên đường trở về phủ y đụng phải một người đầy người mùi rượu suy sụp tinh thần, không ngừng đâm đầu vào trong lồng ngực của mình, y hết cách không thể làm gì khác hơn là làm chuyện tốt đem hắn tới một khách điếm cũng tốt bụng giúp hắn thanh toán tiền.

Trời quá tối y không thấy rõ mặt của người kia, nhưng từ y phục có thể là một công tử nhà giàu có. Người kia uống say, không nói gì chỉ không ngừng dựa vào y, lúc ẩn lúc hiện lộ ra thân sắc tuyệt vọng, chắc là gặp chuyện vô cùng khổ sở.

Khi đó y không biết làm sao, bị vẻ mặt này làm cho động lòng tâm đột nhiên đau đớn, liền nói ra một câu, cũng không quản trạng thái của hắn bây giờ có nghe được hay không: “Chớ sợ, mọi việc hết thảy sẽ qua.” Ngoại trừ như vậy y cũng không biết nên an ủi gì nữa.

Cái người kia hẳn là nghe thấy lời nói của y, ở trong lồng ngực của y ngẩng đầu lên híp mắt nhìn y, sau đó thì triệt để say ngất ngây ngủ trong ngực của y luôn.

Nguyên lai là hắn! Cù Diệc lộ ra biểu tình đã hiểu.

Ngày ấy, Quý Cẩn Du tâm tình không tốt, đi Di Hồng viện mua say, vốn là dự định ở nơi đó tìm cô nương qua đêm, ngày tốt mỹ cảnh thích hợp xuân tiêu một lần, nhưng đến cuối cùng mỹ nhân trong ngực hắn lại cảm thấy tẻ nhạt vô vị nên một mình lão đảo ra cửa.

Hắn là thật sự rất say không nhận rõ đông tây nam bắc, cả người đều hoảng hoảng hốt hốt, không biết mình rốt cuộc muốn đi hướng nào. Xa xa nhìn thấy một công tử mặc áo trắng tuần tú muốn chọc y, hắn bất chấp tất cả chơi xấu đâm sầm về phía y.

Cái người kia hoang mang hoảng loạn, muốn đẩy hắn rồi lại đẩy không ra, không thể làm gì khác hơn là ôm hắn, bộ dáng không biết làm gì cũng rất nhẹ dạ không đành lòng bỏ lại hắn. Cuối cùng không biết tại sao không hiểu ra sao nói với hắn một câu, hắn ngẩng đầu nhìn mặt của y mơ mơ hồ hồ dưới ánh đèn vàng của hội hoa đăng ôn nhu mà tuần dật, hắn hơi động lòng, sau đó liền triệt để say ngất ngây. « Thật không phải lúc », khi mắt hắn tối sầm lại tiếc nuối nghĩ.

Lúc tỉnh lại, hắn thấy mình nằm ở một khách điểm không biết tên.

Cuối cùng, đương nhiên là gian kế của hắn được thực hiện đem người lừa gạt tới tay

11. Chương 11

Cù Diệc thật không nghĩ tới y và Quý Cẩn Du có xảy ra chuyện này. Ngày hôm nay y muốn biết rõ mọi việc thăng thần đem nghi vấn của mình từ trước cho tới nay một mạch ném hết ra ngoài: “Người cùng Quý gia, đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Quý Cẩn Du biết y muốn hỏi cái này rất lâu, nhưng hắn thật không có tâm tình muốn thẳng thắn nói ra, vì để cho tâm tình mình chuyển biến tốt, hắn quyết định trêu đùa Cù Diệc một chút: “Ta mới vừa tỏ rõ cõi lòng, ngươi vẫn chưa trả lời ta đấy, ngươi trả lời ta ta lại nói.”

Cù Diệc mặt liền đỏ, a a, nói không ra lời. Y yêu thích Quý Cẩn Du sao? Y không biết, đại gả tới Quý gia, y chưa bao giờ nghĩ tới có thể cùng Quý gia tiểu thiếu gia chân chính sống cùng nhau, nhưng bây giờ không hiểu sao bọn họ lại ở cùng một chỗ, trên thực tế có thích

hay không, y thật không rõ ràng.

Quý Cẩn Du nhìn dáng vẻ tỉnh tỉnh mê mê của y thì yêu cực kỳ, thở dài một hơi, đem chuyện xưa chôn sâu ở trong lòng êm tai nói: ” Mẩu thân của ta là do Quý lão gia lúc đi Giang Nam bàn chuyện làm ăn mang về làm lương thiếp, Quý phu nhân cũng không phải là thân sinh mẩu thân của ta. Bà lại hay ghen tị cho nên Quý lão gia chỉ có thể lặng lẽ đem mẩu thân ta nuôi ở bên ngoài. Lúc mẩu thân sinh ta do khó sinh nên qua đời, Quý lão gia thấy ta đáng thương nên đem ta đưa về Quý phủ. Quý gia sĩ diện, cũng không nói ra ta là con tư sinh, nói ta do Quý phu nhân sinh hạ. Nhiều năm như vậy bà sợ ta cùng với hai đứa con trai bà tranh giành gia sản Quý gia cho nên nói với người ngoài ta là ma ốm, đáng dấp như vậy ta không có cách nào liên quan đến sản nghiệp Quý gia. Quý lão gia vu tâm hồ thẹn, chấp nhận những việc làm của bà. Bà chê ta chướng mắt lấy danh nghĩa dưỡng bệnh đuổi ta tới đây ở tất cả mọi chuyện là như vậy.”

Sau khi nói đến đây, Quý Cẩn Du không nhịn được cười khổ, địa vị của hắn đúng là lúng túng. Cù Diệc không thể tin được, cũng không dám tưởng tượng, chắc chắn thường ngày ở Quý phủ hắn cũng trải qua rất nhiều gian khổ?

“Về phần người, là ta đến cầu cha ta, chúng ta vừa bắt đầu đã biết, Cù gia không sẽ đem bảo bối nữ nhi gả cho ta, lúc đó bà mai ám chỉ thật ra là người. Quý lão gia cùng đại nương của người đều biết chuyện này, sau khi người gả cho ta hai nhà sinh ý sẽ tiến thêm một bước hợp tác lui tới, chỉ có lợi không có hại cho nên Cù Phủ cũng rất nhanh đáp ứng hôn sự này.” Vì cầu thú Cù Diệc, hắn còn làm rất nhiều rất nhiều chuyện, tỷ như quỳ gối ngoài cửa phòng của Quý lão gia một ngày một đêm, đồng thời đáp ứng Quý phu nhân vĩnh viễn không trở về Quý gia.

Nhưng những thứ này đều là hắn cam tâm tình nguyện, Quý gia bây giờ không có gì đáng giá để hắn lưu luyến, hắn cần phải rời khỏi nơi đó, bắt đầu cuộc sống mới của mình.

“Mặc dù nói là người đại gả cho ta, mà ta lại chân chính tâm duyệt với người muốn cùng người chung sống một đời, nếu như người bây giờ còn chưa tâm duyệt với ta, cũng không liên quan, ngày tháng còn dài chúng ta có thể từ từ đi.”

“Người nguyện ý cùng ta cả đời sống ở chỗ này, tương thủ đến già sao?”

Cù Diệc ngây ngẩn cả người, không biết trả lời như thế nào.

Mà vô luận có nguyện ý hay không, đời này của y chỉ có thể vĩnh viễn vĩnh viễn cùng Quý Cẩn Du quấn lấy nhau.

HOÀN

12. Chương 12: Phiên Ngoại 1: H Nơi Ôn Tuyền

Sản nghiệp Quý gia rất lớn, giàu nứt đổ đổ vách, cho Quý Cẩn Du dưỡng bệnh trên thực tế là cho hắn cả một biệt trang ở nông thôn rất lớn, lại còn có ôn tuyền. Sau khi Cù Diệc biết nơi này có ôn tuyền thì sướng đến phát rồ, hứng thú bùng bùng thư thư phục phục đi tắm suối nước nóng, mà Quý Cẩn Du sẽ không bỏ qua cơ hội cùng mỹ nhân uyên ương dục tốt như vậy.

Hồ tắm được xây dựng lớn vô cùng, chỗ này của Quý Cẩn Du ở trước đây là biệt trang để Quý gia nghỉ dưỡng. Ôn tuyền cuộn cuộn không ngừng từ đường ống chảy vào hoàn toàn không có mùi lưu huỳnh. Cù Diệc thoát hết y phục để nước suối có nhiệt độ thích hợp lướt qua da thịt, gội rửa hết một thân dơ bẩn, mệt mỏi. Nội thất sương mù mịt mờ, độ ẩm rất cao làm người toát cả mồ hôi.

Cù Diệc dựa lưng vào vách đá, thoải mái nhắm hai mắt, bên trong ôn tuyền nha hoàn chu đáo để rượu và trái cây ở trên thành hồ.

Nơi này thư thái như vậy Quý Cẩn Du không trở về Quý gia thật ra cũng có đạo lý, nơi này cái gì cũng có thật sự là hưởng thụ lắm đây. Cù Diệc thích ý thở dài một hơi, nhưng y không biết thích thú của ngày hôm nay lập tức sẽ chấm dứt ở đây.

Quý Cẩn Du chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh ao, cũng không biết nhìn bao lâu, bỗng nhiên lên tiếng: “Đang suy nghĩ gì đấy? Hả? Sao lại thở dài?”

Cù Diệc bị hắn làm sợ đến tim muốn nhảy ra ngoài, người này đi vào khi nào, sao mà y một chút cảm giác cũng không biết? Ánh mắt Quý Cẩn Du vẫn luôn bắn khoản ở trên người Cù Diệc, trọng điểm đảo qua lồng ngực trắng như bạch ngọc cùng hai viên thù du dụ người kia, quả thực giống như là muốn đem y lập tức nuốt sống, ánh mắt kia nóng đến nỗi Cù Diệc không nhìn được hai tay ôm vai, ý đồ che lấp một chút gì đó, dù chẳng có tác dụng gì chỉ đối lấy Quý Cẩn Du một trận cười khê giống như là cười nhạt.

Quý Cẩn Du cố ý, ở ngay trước mặt y nhân tình không chớp một cái, hai mắt vững vàng tập trung nhìn y như tập trung nhìn một con mồi, từng cái từng cái, chậm rãi đem quần áo cởi ra. Thân thể của hắn đường nét trôi chảy, rõ ràng so với Cù Diệc cường tráng hơn rất nhiều, nam tử trưởng thành cường tráng, bắp thịt cũng không quá lớn, hết thấy đều hiện ra vừa đủ. Vóc người của Quý Cẩn Du, ừ, hết sức tốt, so với y gầy gò, thực sự là không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Cù Diệc ước ao không nhìn được nuốt một ngụm nước bọt, gian nan đưa ánh mắt dời đi. Quý Cẩn Du chú ý tới y đang xấu hổ lúng túng, cố ý thoải mái để thân thể trần truồng đi xuống bể, nhanh chân đi về phía Cù Diệc, trên đường gây nên một trận bọt nước. Cù Diệc chỉ cảm thấy một trận áp bức nguy hiểm hướng tới gần, y không nhìn được lui về phía sau.

Nhưng rồi Cù Diệc không thể lui được nữa, dựa lưng vào vách đá, mím mím môi, không nói lời nào.

Quý Cẩn Du rất vô tội tới gần ngồi bên cạnh y, hỏi: “Làm sao vậy, ta chỉ muốn hầu hạ người

gội đầu, không muốn sao?”

Đi theo nhiều ngày thế này Cù Diệc hiểu rõ Quý Cẩn Du, biết hẳn lần này tuyệt đối không chỉ tắm ôn tuyền rồi thôi, chỉ là y không nghĩ tới người này lại muốn hầu hạ y gội đầu.

Quý Cẩn Du cũng không chờ y từ chối, cứng rắn đem đầu y hạ thấp xuống dưới, ngón tay thon dài linh hoạt xuyên qua tóc y cẩn thận xoa bóp da đầu, động tác không thành thực lắm. Nghĩ đến đây là lần đầu tiên hẳn làm tuy thỉnh thoảng cũng làm đau y dù động tác kia lại hết sức ôn nhu, Cù Diệc cảm thấy mình có thể miễn cưỡng nhận, không lên tiếng.

Cứ như vậy khoảng một khắc đã xong, Quý Cẩn Du cũng thả mái tóc dài của mình xuống nói: “Được rồi, đến lượt người giúp ta.” Cù Diệc nghĩ thầm ta cũng không kêu người giúp ta, nhưng y chỉ nghĩ như thế vẫn bắt chước những động tác Quý Cẩn Du làm với mình giúp hẳn gội đầu. Bản thân cảm giác những động tác của mình cũng vụng về như Quý Cẩn Du, y cũng là lần đầu tiên những việc này, Quý Cẩn Du không có lên tiếng kêu đau, hiển nhiên cũng là đang cho y mặt mũi.

Sau khi gội đầu xong, Quý Cẩn Du đoán ra tâm tư của y, nói: “Sau này chúng ta làm thêm nhiều lần là tốt rồi.”

Ai muốn cùng người làm nhiều lần chứ.

Giúp nhau gội đầu xong, bầu không khí có chút vi diệu, hai người trần truồng lỏa thể gần nhau không biết bao nhiêu lần nhưng Cù Diệc vẫn cảm thấy không thích ứng. Cảm giác nước ôn tuyền càng ngày càng nóng, làm cho cả người y toả nhiệt, đặc biệt ánh mắt của Quý Cẩn Du nhìn y như hình với bóng, y cảm thấy ánh mắt của hẳn còn nóng hơn nước ôn tuyền.

Mái tóc của Cù Diệc xoa xuống, ướt nhẹ làm mái tóc càng thêm đen bóng che toàn bộ phía sau lưng. Hai má và thân thể bởi vì ngâm ôn tuyền nên hơi đỏ lên, hai đóa thù du hồng nhạt dụ người như hoa đào mới nở vào mùa xuân. Khuôn mặt nhỏ thanh tú ở trong phòng đầy sương mù hiện ra có chút mờ lung, đôi mắt kia ướt át giống như hai mắt nai con lại đặc biệt hữu thần, đôi môi đỏ tươi như chu sa cũng vô cùng bắt mắt, dụ người xâm chiếm.

“Không bằng, chúng ta đi làm chút chuyện thú vị đi?” Quý Cẩn Du uống một hớp rượu, cười đến ôn nhu, nói với Cù Diệc.

Chuyện thú vị? Cù Diệc lập tức cảnh giác nhìn Quý Cẩn Du, nhưng không đợi y nói cái gì Quý Cẩn Du liền hành động y thực sự không nhận được, vừa đi vào nhìn thấy dáng dấp kia của Cù Diệc hẳn liền động tình.

Quý Cẩn Du dùng sức ôm vai Cù Diệc, kéo về phía mình hôn vào trán của y, chóp mũi, đôi môi, cằm, một đường uốn lượn xuống phía dưới, phác họa ra một đường hôn kiểu diêm, nơi xương quai xanh thì dừng lại gặm cắn, lưu lại một hồng vết ám muội, Cù Diệc bị làm cho hít thở không thông.

Hai người nơi ôn tuyền sương mù mịt mờ cởi y phục bước đi, Quý Cẩn Du chậm rãi kích thích tình dục Cù Diệc, duỗi tay nắm chặt tính khí phần hồng mà thanh tú của y trên dưới tuốt động, làm vô cùng mạch lạc, nhanh chậm có tiết tấu cả hai viên túi túi cũng chăm sóc đến vô cùng cẩn thận. Cù Diệc không phải là đối thủ của hắn, hô hấp cấp tốc dồn dập, khi bị hắn tận lực ở trên đỉnh ma sát mấy cái đã nhanh chóng bắn ra, bạch dịch rơi vào trong nước rất nhanh hòa tan không thấy, nhưng cảnh tượng đó cũng khiến người mặt đỏ tim đập.

Cù Diệc vì nước suối ôn tuyền mà gương mặt trở nên phần hồng mặt, cũng bởi vì dục vọng được phóng thích lâu như vậy rồi mà vẫn là không thích ứng được nên thẹn thùng gương mặt trắng mịn cũng hiện màu đỏ tươi, khóe mắt đỏ lên, ánh mắt mơ hồ, miệng hơi mở ra, hoàn đắm chìm trong khoái cảm mới vừa phóng thích nên hơi thất thần.

Quý Cẩn Du vốn còn muốn làm một vài trò vui tiền diễn, chỉ là Cù Diệc thật sự là quá dụ người, hắn nhịn không được trực tiếp tiến nhập đề tài chính.

Bởi vì có nước nên ngón tay hắn tiến vào vô cùng thuận lợi, không cần dịch bôi trơn, rất nhanh có thể làm cho ngón tay tới tới lui lui, linh hoạt ra ra vào vào, Cù Diệc cắn răng, đầu trên bả vai của hắn, nhịn xuống cảm giác loạn khó chịu khi bộ phận bí ẩn bị dị vật xâm lấn và làn nước ấm áp tràn vào mang đến cảm giác kỳ dị không lên tiếng.

Bọn họ thành hôn đến nay thời gian không ngắn, muốn nói Cù Diệc đối với Quý Cẩn Du không có cảm giác là không khả năng. Quý Cẩn Du cao to, anh tuấn, phần lớn thời gian đều ôn nhu săn sóc, tình cờ cũng bỉ bỉ xấu xa nhưng không khiến người chán ghét ngược lại là vừa đúng điều tiết bầu không khí.

Hai người ở nơi này cơ hồ hoàn toàn tách biệt với thế gian, trừ bọn họ ra chỉ có vài hạ thân lo hầu hạ sinh hoạt hàng ngày ở biệt trang. Những hạ nhân này cũng không phải đến từ Quý phủ mà được Quý Cẩn Du trực tiếp lựa chọn, thái độ của những hạ nhân này đối với họ cũng khác với những hạ nhân ở Quý phủ. Bọn họ một mực cung kính, luôn giữ phép tắc, nên nhìn không nên nhìn, nên nói không nên nói rất rõ ràng, vô cùng có chừng mực.

Nơi này tuy rằng không sánh được với Quý phủ nhưng cũng đầy đủ cho hai người bọn họ dung thân. Cù Diệc ở đây có thể nói là vô cùng thư thái, tự do cực kì, không có ai ràng buộc, không cần để ý tới những chuyện đáng ghét phức tạp, khi nào muốn làm thì làm, khi nào muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, không cần tuân thủ giáo điều cứng nhắc. Ban ngày, hai người ở thư phòng tiêu tốn thời gian, Cù Diệc xem tạp ký du ký, pha một chén trà là có thể trải qua đến giữa trưa, hai người đều yên lặng ở thư phòng ai làm việc nấy, tình cờ thì hai người nhìn nhau nở nụ cười, Cù Diệc có cảm giác hai người bên nhau rất hòa hợp không ai làm phiền ai.

Không nói ra được động lòng từ lúc nào, nhưng đến bây giờ mới biết có thể là ở lúc y không ngờ đến thì trong lòng y tất cả đều là hình ảnh của Quý Cẩn Du, hoặc có thể là vào đêm tân hôn, bắt đầu từ câu « Ta thật lòng muốn người hạnh phúc » thì mình đã từng bước một luân hãm động lòng mà không biết, thời gian như nước chảy cứ như vậy dần dần chìm sâu.

“Làm thế này mà có thể thất thần, có phải là ta không dùng đủ lực?” Quý Cẩn Du bất mãn cắn vào tai Cù Diệc, âm thanh khàn khàn nghịch ngợm tiến vào trong lỗ tai của y, thân thể

mẫn cảm của Cù Diệc không nhận được run lên suy nghĩ lập tức trở hiện tại.

Quý Cẩn Du cười khê, quả nhiên lỗ tai thực sự là tử huyết của y! Quý Cẩn Du đem Cù Diệc đặt ở trên vách đá, ôn nhu đỉnh lồng tiến vào, sức nước cũng bị động tác của hắn hòa tan. Quý Cẩn Du như đang đùa giỡn phiến phiến nhiều nhiều, chậm rãi đỉnh vào, chậm rãi rút ra, không cho y sáng khoái, làm Cù Diệc càng thêm ngứa ngáy.

Làm nhiều lần như vậy, Cù Diệc cũng coi như là thực tùy biết vị, cũng cảm thấy thú vị, đùa giỡn như vậy làm hậu huyết có cảm giác hư không không ngừng truyền đến, mà hắn còn có ý đồ xấu đùa y! Rốt cục Cù Diệc không chịu nổi, thấp giọng yêu cầu: “Người nhanh lên một chút...” Thanh âm kia kiều mị, hận không thể khiến người thao chết y! Quý Cẩn Du còn đang bất mãn y mới vừa không tập trung, cho dù rất muốn mạnh mẽ thao y nghĩ tới muốn điên rồi, vẫn mạnh miệng: “Vậy người cầu ta nha, cầu ta thao người, được không?”

Cù Diệc bị dâm ngữ của hắn kích thích hậu huyết từng trận co rút lại, kẹp cái kia của Quý Cẩn Du không cho hắn đi ra ngoài, Quý Cẩn Du sắp nắm giữ không được mình, lấy tay đánh ba một cái vào cánh móng tròn trịa của y, gây nên một trận nhỏ bọt nước.

“Người không ngoan nha, không cầu ta, ta sẽ không thỏa mãn người.” Cù Diệc bị đánh một cái vào móng tuy rằng không đau nhưng xấu hổ không chịu được, người này vẫn cứ ăn hiếp y như thế! Hậu huyết hư không ngứa ngáy làm cho cả người y như nhũn ra, có thể cảm giác được dịch ruột non tự phân bố không ngừng từ hậu huyết chảy ra, y sắp không nhận được!

Cù Diệc nhăn nhó xấu hổ, mang theo tiếng khóc nức nở vì bị bắt nạt nhỏ giọng bên tai Quý Cẩn Du cầu xin tha thứ: “Ta van người... A...” Hắn vừa dứt lời liền bị Quý Cẩn Du mạnh mẽ thao sau đó liền ngừng lại.

“Cầu ta cái gì? Ta không biết a.” Quý Cẩn Du có ý đồ xấu ở bên tai của y thổi khí, giả vờ không biết gì, còn không ngừng kích thích thần kinh của Cù Diệc.

“Ta cầu người, cầu người thao ta... A... Ha...” Dáng dấp như vậy có thể nhận được thì không phải là nam nhân, Quý Cẩn Du đem Cù Diệc xoay chuyển phương hướng, đưa lưng về phía hắn, đem y đặt ở trên vách đá, bắt đầu dứt khoát mạnh mẽ thoải mái mà làm, đem nhiệt tình mới vừa tích lũy lập tức toàn bộ phóng thích, phút chốc trong nội thất ôn tuyền chỉ có thể nghe tiếng thân thể kịch liệt va chạm phát ra âm thanh « ba ba »...

Bọn họ đứng lên, cao độ của hồ vừa vặn đến khổ, Cù Diệc nửa người trên nghiêng về phía trước, cái tư thế này cũng không dễ cử động, Quý Cẩn Du thẳng thắn lôi kéo Cù Diệc ra khỏi hồ nước, để lưng Cù Diệc đối diện với mình, làm cho y nằm úp sấp quỳ trên mặt đất tiếp tục thao làm. Từ góc độ Quý Cẩn Du mà nhìn thì thấy lưng Cù Diệc trắng như tuyết được mái tóc đen ướt át tóc phủ lên, nhìn chói mắt mà mê hoặc, bởi vì tư thế như vậy, phần eo lõm vào tạo thành một độ cong tuyệt. Thân thể y tuy rằng gầy gò, nhưng cái móng lại đầy đặn, cái móng trắng như tuyết như bánh màn thầu dụ người cực kỳ, Quý Cẩn Du đẩy hai cánh móng ra đỡ cơn thịt cực đã sưng phồng cực nóng không thể chờ đợi được nữa đâm vào, lúc cả cây đi vào hai người đều thoải mái thở dài.

Quý Cẩn Du bắt đầu thỏa mãn Cù Diệc, mạnh mẽ cả cây đĩnh vào, rồi cấp tốc cả cây rút ra, biết được điểm mẫn cảm của y, chốc chốc, hấn lại mạnh mẽ đè vào huyết tâm y, chỉ chốc lát Cù Diệc liền bị hấn thao đến nước tung toé, không ngừng phát ra âm thanh xì xì xì xì, mang ra chảy nhầy đều bị đánh bọt nổi màu trắng, Cù Diệc quỳ cũng sắp quỳ bất ổn, toàn bộ thân thể cũng bắt đầu sụp xuống. miệng huyết nho nhỏ của Cù Diệc bị thao mở, từ từ bị thao thành màu đỏ sẫm, lúc nghiệt cần rời đi rồi hợp lại, tham lam giữ lại để mang cho nó cực khoái mọi người!

“Ừm... A... A... Ngươi nhẹ chút...” Bị đâm xuyên như mưa to gió lớn, Cù Diệc dần dần bị kịch liệt khoái cảm kích thích đến đầu ngón chân cuộn lên, mặt sau bắt đầu từng trận co rút lại, kẹp đến Quý Cẩn Du sắp bắn.

“Bảo bối nhi, ngươi mới vừa rồi còn cầu ta thao ngươi, hiện giờ không cần nữa sao?” Quý Cẩn Du không để ý tới y xin tha vẫn làm theo ý mình, thao y thật mạnh mẽ đem thân thể Cù Diệc va chạm không ngừng hướng về phía trước. Cù Diệc không chịu nổi, nỗ lực muốn chạy trốn sự kiềm chế của hắn nhưng bị Quý Cẩn Du kéo mắt cá chân lôi về phía sau, cái kia lập tức tiến vào sâu hơn, Cù Diệc rên lên một tiếng rất cực quỳ không được, cả người triệt để ngã oặt.

Quý Cẩn Du ôm Cù Diệc ngồi mặt đối mặt, đem hai chân thon dài của Cù Diệc vòng qua eo mình, phân thân to dài còn ở trong cơ thể y, sau đó đứng lên, theo động tác di chuyển chậm rãi thao đến nơi sâu nhất.

“Ta không muốn... Ngươi nhẹ chút... Chậm.. A...” Cù Diệc sợ sệt kẹp chặt hai chân, chỉ lo ngã xuống, Quý Cẩn Du cứ như vậy đem phía sau lưng y ấn ở trên vách tường, đôi mắt đỏ như lửa nóng nhìn khuôn mặt thanh tú của Cù Diệc điên cuồng đĩnh lộng. Cái tư thế này đặc biệt dễ dàng thao đến nơi sâu nhất, Cù Diệc chỉ cảm thấy bụng của mình giống bị đĩnh lên một khối lớn, khi còn thịt của Quý Cẩn Du thao y, cái bụng cơ hồ đều có thể phác họa ra hình dáng thô to của nó.

Cuối cùng không biết bắn ra bao nhiêu lần, thay đổi bao nhiêu tư thế, Cù Diệc không tiền đồ, trước mắt chợt lóe một tia sáng trắng, bị thao hôn mê bất tỉnh.

13. Chương 13: Phiên Ngoại 2 : H Trong Thư Phòng (có Gương)

Ngày hôm đó lúc Cù Diệc tỉnh lại Quý Cẩn Du đã đi ra ngoài, ăn sáng xong Cù Diệc còn chưa thấy Quý Cẩn Du trở về bèn chạy đến thư phòng dự định tiếp tục ở nơi đó hao mòn một ngày thời gian. Nhưng không có hắn ở bên cạnh y cảm giác như thiếu một cái gì đó, miễn cưỡng nằm nhoài trên bàn, sách cũng không đọc một trang.

Ngày hôm nay khí trời rất sáng sủa rất thích hợp ra ngoài du ngoạn, Cù Diệc nhìn ngoài cửa sổ, khẽ thở dài một hơi.

Quý Cẩn Du không giống như Cù Diệc cả ngày không có việc gì làm, cách nơi này không xa có một trấn nhỏ gọi là Lâm Thành, ở đó Quý Cẩn Du có việc làm ăn của mình, rất nhiều lúc hắn phải ra ngoài tự mình xử lý trên chuyện làm ăn. Hắn làm những chuyện này cũng không có dấu Cù Diệc, lúc xem sổ sách bị Cù Diệc nhìn thấy cũng không kiêng kị, thoải mái mặc y xem.

Quý Cẩn Du mặc dù từ nhỏ bị nói thành “Ma ốm, ” nhưng thân thể thật sự tốt vô cùng, ở Quý phủ bị Đại nương khinh thường, chế nhạo. Thời gian sau này lúc khí thịnh tự mình lên lút, thừa dịp ở nông thôn biệt trang dưỡng bệnh đi Lâm Thành phát triển sự nghiệp. Nơi hắn dưỡng bệnh là biệt trang vị trí hẻo lánh, vào Lâm Thành lại thường qua lại đến những chỗ giao lưu thâm uất nhất, lộ trình gần như giống nhau.

Vừa mới bắt đầu hắn chỉ mở một khách điểm nhưng hắn từ nhỏ lanh lợi, nhiều chủ ý, năng lực cũng có, công việc phát triển vô cùng hài lòng, dần dần bắt đầu mở thêm chi nhánh, sau đó đặt chân vào lĩnh vực kinh doanh cửa hàng bán đồ trang sức. Sơn phần của cửa hàng rất được các nữ tử yêu thích, tài nguyên rộng rãi tiến vào, sinh ý càng làm càng lớn, tuy rằng không sánh được với Quý gia, nhưng ở Lâm Thành cũng coi như là lớn nhất, hơn nữa sinh ý có xu thế không ngừng lớn mạnh, nghĩ đến tương lai sau này càng phát triển vững mạnh hơn.

Quý gia đối với động tác nhỏ này không để ý lắm, không theo hắn dẫn vật, người trong trang đều do hắn lúc đi làm ăn tự mình mua về không phải là người của Quý phủ. Đại nương đối với việc này cũng không được, hận không thể giúp hắn bỏ phí dụng nuôi hạ nhân, để hắn tự lập môn hộ thì Quý gia có thể tiết kiệm rất nhiều tiền. Hiện tại hắn căn bản đã cùng Quý gia đoạn tuyệt quan hệ, Quý lão gia từ đem khổ ước đất đai ở nông thôn biệt trang cho hắn, hắn cũng không từ chối, khi còn bé hơn nửa thời gian hắn đều là ở nơi này, so với Quý gia, nơi này giống như nhà của hắn hơn, hắn đối với nơi này mới có tình cảm.

Kỳ thực, hắn thật không quan tâm cái gọi là gia sản của Quý gia, hắn sống đến bây giờ đã là may mắn đâu còn có tâm mà quản chuyện khác, Quý phu nhân bọn họ suy nghĩ quá nhiều, hiện tại như bây giờ là tốt nhất, bọn họ nước giếng không phạm nước sông.

Lúc Quý Cẩn Du về đến nhà đã qua buổi trưa, hỏi Cù Diệc, nha hoàn nói: “Cù thiếu gia sáng dùng xong điểm tâm rồi vào trong thư phòng, khi nãy nói không đói bụng cũng không cần đem cơm trưa.” Phất phất tay để nha hoàn đi xuống, hắn tự mình đi thư phòng tìm Cù Diệc.

Cù Diệc tối hôm qua bị dẫn vật đến rất muộn, thân thể mệt cực kì, buồn chán nằm nhoài trên bàn sách mà ngủ, Quý Cẩn Du đẩy cửa đi vào thì thấy y đang ngủ say.

Quý Cẩn Du nhìn thấy mặt của y trong lòng nóng nảy như kỳ tích liền trở nên ôn hòa, đẩy y một cái, sợ y ngủ ở nơi này không thoải mái, muốn ôm vào phòng ngủ bên trong nhưng ai biết chỉ như vậy mà y đã tỉnh.

Cù Diệc lúc thức giấc hơi tỉnh tỉnh mê mê, nhìn người trước mắt là Quý Cẩn Du, ngáp một cái, chậm rãi xoay người nói hàm hồ không rõ: “Người trở về.”

“Ân, ta đã trở về.” Quý Cẩn Du mỉm cười nhìn Cù Diệc, nhìn dáng vẻ y ngây thơ lười biếng tâm không khỏi hơi động.

“Lần sau có thể dẫn ta đi ra ngoài được không?” Cũng không phải Cù Diệc buồn chán chỉ là y muốn đi cùng với Quý Cẩn Du bất kể là đi đâu cũng được, dĩ nhiên, quan trọng nhất là y muốn ở bên cạnh Quý Cẩn Du mọi lúc mọi nơi.

Quý Cẩn Du: “Vậy người phải cầu ta, không cầu ta ta không dẫn người đi!”

Cù Diệc trợn mắt lên, trong mắt đầy vẻ khó mà tin nổi, phải cầu? Những lúc y cầu đều là.. Không thể miêu tả thời điểm, Cù Diệc mới không thèm xin hắc dẫn mình đi ra ngoài, nghe vậy lập tức ngậm miệng, trừng mắt nhìn Quý Cẩn Du một cái, không muốn để ý đến hắc, nghĩ đến là nhớ lại tình hình kịch liệt kia, khuôn mặt nhỏ bé hơi ửng hồng, vô luận làm qua bao nhiêu lần Cù Diệc đối với việc này da mặt mỏng không nói ra được có bao nhiêu hoảng loạn.

Thân thể Cù Diệc tuyệt không thể tả, bị Quý Cẩn Du khai phá thương yêu càng ngày càng tỏa ra thần thái câu người kiêu mị, mỗi đêm Quý Cẩn Du đều phải lôi kéo y làm một hồi. Lúc y trừng Quý Cẩn Du khóe mắt hơi nhướng lên, bề ngoài kiêu ngạo như một con hồ ly tinh chuyên hút tinh khí nam nhân.

Quý Cẩn Du không biết tại sao ở một chỗ nghiêm túc như thư phòng mình bị Cù Diệc trừng mắt một cái phía dưới liền cứng đến nổi đau đớn. Trách thì trách Cù Diệc quá câu người, làm cho hắc bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể động dục. Vừa vặn, hắc muốn chuyển sang nơi khác tìm sự mới mẻ một phen, Cù Diệc đây là đưa tới cửa, không dùng thì phí.

Cù Diệc: Chính người dụ dỗ đừng có trách ta?

Cù Diệc hôm nay mặc y phục màu xanh nhạt, thanh tú kiên cường như cây trúc, chính trực thanh tân vô cùng khiến người nhìn muốn mạnh mẽ cỡi hết y phục của y ra mà thao chết y. Hơn nữa thư phòng là chỗ thường ngày Cù Diệc thích đến nhất, không biết ở đây làm y có thể kích thích hơn không, phản ứng càng thích thú hơn không.

Quý Cẩn Du đem sách giấy và bút mực trên bàn từng cái quét xuống, để trống một mảng lớn, ôm Cù Diệc từ trên ghế quay mặt về phía mình, bắt đầu cỡi y phục của y.

Cù Diệc rất khiếp sợ, không ngờ mới vừa rồi còn đối thoại rất tốt, một giây sau liền phát triển trở thành cảnh tượng dâm dăng như thế này. Cù Diệc gian nan đẩy hắc ra, phản ứng có chút kịch liệt, bị thương nói: “Không nên ở chỗ này!” Y mỗi ngày đều phải đến thư phòng đọc sách, ở đây làm y làm sao tới nơi này học được nha! Hơn nữa, nơi này là thư phòng, mình từ nhỏ học tập đạo Khổng Mạnh làm sao có thể không biết lễ nghĩa liêm sỉ như vậy? Ban ngày tuyên dâm cũng được đi, nhưng ở nơi như thế này, y không thể tiếp thu được!

Quý Cẩn Du nghĩ thầm, phải ở chỗ này mới kích thích nha, người mới có thể kẹp càng chặt

hơn, bên trong mới có thể càng ẩm ướt càng nóng hơn. Hắn dùng động tác cứng rắn cởi y phục của Cù Diệc ra, mà trên mặt vẫn ôn nhu an ủi nói: “Không sao bảo bối nhi, ta sẽ không làm đau người, ta bảo đảm người sẽ rất thoải mái.”

Cù Diệc: « Khốn nạn ta lo lắng không phải cái này nha! » Nhưng y không có khỏe như Quý Cẩn Du, giấy giụa thoát không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn vạt áo của mình bị cởi ra, lồng ngực rất nhanh lộ ra hết. Quý Cẩn Du nhẹ nhàng ngậm một bên thùy du, bắt đầu chậm rãi liếm láp nhẹ cắn, đầu lưỡi linh hoạt liếm phớt qua hai hạt nhũ, khẽ cắn mấy lần đầu nhũ của y. Đầu lưỡi của Quý Cẩn Du rất ẩm làm chân Cù Diệc lập tức mềm nhũn, thùy du bên kia Quý Cẩn Du cũng không lạnh nhạt với nó, dùng một tay chậm rãi kéo nhẹ xoa xoa. Cù Diệc vừa đau vừa sướng khoái sắp không chống đỡ nổi nữa bắt đầu thở dốc. Quý Cẩn Du quen thuộc với thân thể Cù Diệc hơn cả bản thân y, biết cách làm sao mới có thể để y tăng thêm dục vọng, làm mất đi sự phản kháng của y.

Lúc miệng và tay được thả ra, hai bên thùy du bị đùa bỡn đến sưng tấy bắt kham, so với bình thường lớn hơn gấp đôi, dính đầy nước bọt ẩm ướt, màu đỏ sẫm, thoát nhìn tình sắc dâm mỹ cực kỳ. Lúc Quý Cẩn Du rời đi thổi một hơi vào đầu nhũ cảm giác lạnh lạnh làm Cù Diệc nổi cả da gà.

Cù Diệc ngồi ở trên bàn sách, so với Quý Cẩn Du hơi cao hơn một chút, có thể thấy rõ ràng thân sắc trên mặt Quý Cẩn Du mang đầy si mê, vùi đầu ở lồng ngực của y liếm cắn lồng ngực trắng như men sứ, thỉnh thoảng hôn cắn hai viên nụ hoa đỏ hồng, cảnh tượng cùng xúc cảm kia thực sự tình sắc đến không thể tả.

Phía sau Quý Cẩn Du là một giá sách rất lớn, mặt trên bày đầy thư tịch, tại nơi này làm chuyện như vậy cũng làm Cù Diệc vô cùng kích thích quét hết sự liêm sỉ của Cù Diệc.

“Cẩn Du... A..... Ha... Chúng ta..... Chúng ta trở về phòng ngủ có được hay không... Ta tùy người làm... A..... Ta cái gì cũng đều nghe người... A... Có được hay không....”

Cù Diệc chảy nước mắt ôm lấy đầu Quý Cẩn Du, mang theo tiếng khóc nức nở và cả tiếng rên rỉ không khống chế được, cầu khẩn nói.

Quý Cẩn Du lần thứ hai cắn mạnh một cái vào viên thùy du của y, ngậm vào trong miệng, dùng đầu lưỡi hầu hạ y, mơ hồ không rõ nói: “Ồ đây... Người cũng tùy tiện để ta làm.” Quả nhiên, ở đây Cù Diệc phản ứng càng thêm dục người, hắn mới không trở về phòng đâu!

Cù Diệc biết thế nào cũng tới trình độ này, hôm nay Quý Cẩn Du không thể nào buông tha y, chỉ là không biết ngày hôm nay Quý Cẩn Du nổi điên cái gì chết sống không chịu buông tha hai viên thùy du trước ngực y cứ nỗ lực hút mấy lần. Cù Diệc cảm thấy hồn sắp bị hắn hút hết. Cuối cùng Quý Cẩn Du xoa xoa miệng, cảm giác có chút ngọt, hắn để sát vào tai Cù Diệc tiếng nói khàn khàn trên đầu nói: “Người không phải là có sữa đi? Rất ngọt a, nường tử, ngày hôm nay cho vi phu bú sữa được không?” Cù Diệc bị hắn nói tới xấu hổ bắt kham, bưng kín miệng của hắn, mắng: “Người... Người khốn nạn!”

Quý Cẩn Du lè lưỡi tình sắc liếm vào lòng bàn tay Cù Diệc, y cả kinh rất nhanh thả tay ra, Quý Cẩn Du lại lần nữa vùi đầu vào ngực Cù Diệc giống như anh nhí bú sữa, chốc chốc hút hai viên đầu nhũ, thay phiên hút làm tiếng chà chà vang vọng. Cuối cùng hai đầu nhũ đều sưng to thoát nhìn như đầu nhũ của nữ tử mới buông tha. Cù Diệc trong lúc mê mên cũng cảm giác mình thật sự có sữa.

Toàn bộ lồng ngực trắng sứ của Cù Diệc đều dính đầy nước miếng sáng lấp lánh, che kín đầu răng hồng hồng và đầu hôn.

Quý Cẩn Du cũng không đem y phục của Cù Diệc cởi hết, chỉ kéo ra nơi lồng ngực, bây giờ mới từ từ giải khai quần của y, cởi ra đến mắt cá chân, đem chân và cái mông của y xuống kéo khỏi mặt bàn, chỉ còn phần eo nằm thẳng trên bàn sách chống đỡ lấy toàn bộ thân thể. Một đôi tay ở nơi eo khố của y dao động vuốt ve, mang theo một trận dục vọng như tia lửa dòng điện, cuối cùng vò nắm đôi mông tròn trịa trắng như tuyết của y tạo thành đủ loại hình dáng làm cho mình thoả mãn cho đến đỏ lên, sau đó cầm một cây bút lông sói trên bàn chưa từng sử dụng dò vào mặt huyết của y.

Xem ra lần sau phải ở chỗ này để thêm cao trơn mới được nha, Quý Cẩn Du cảm thấy mình có phần thiếu sót.

Cù Diệc bị lông bút làm cho lưng phải cong lên, cảm giác Quý Cẩn Du nhét vào thứ gì đó, sau khi suy nghĩ một chút biết đó là vật gì mặt càng đỏ hơn, hai chân bắt đầu lộn xộn không muốn phối hợp với Quý Cẩn Du làm chuyện này. Quý Cẩn Du nhìn y phản ứng kịch liệt, đành phải thôi.

Lúc rút chiếc bút ra Quý Cẩn Du thay thế bằng côn thịt khổng lồ của hắc, đỉnh tiến vào, không có mở rộng và bôi trơn tất nhiên có chút khô khốc và gian nan, mà Quý Cẩn Du vẫn cường thế đỉnh lộn tiến vào, trái lại mang theo xúc cảm không giống nhau, đau hơn, nhưng khi cả cây đi vào lại càng thoải mái hơn.

Quý Cẩn Du nắm lấy đùi Cù Diệc bắt đầu mãnh liệt đỉnh lộn, đỉnh đến cái tử sách cũng rung động, kinh nghiệm lâu năm sa trường hậu huyết sẽ tự động phân bố dịch ruột non, rất nhanh trở nên ướt át, có thể ra vào dễ dàng, trong thư phòng rất nhanh vang lên tiếng « ba ba ba » kịch liệt do thân thể va chạm. Ở đây trong hoàn cảnh xấu hổ này, Cù Diệc thần kinh căng thẳng, hậu huyết thủy chung vẫn chặt chẽ, luôn kẹp Quý Cẩn Du, làm cho hắc tê cả da đầu, sắp kìm nén không được! Nhưng Quý Cẩn Du cho rằng như vậy không đủ.

Bên trong thư phòng đối diện bức bình phong để một gương đồng, dùng đồng làm mặt kính để chỉnh trang y phục. Quý Cẩn Du dùng tư thế kết hợp này ôm lấy Cù Diệc, đem y tới trước gương đồng dụ dỗ y nhìn vào trong gương. Cù Diệc liều chết không làm theo, đem đầu chôn ở cổ Quý Cẩn Du không chịu ngẩng đầu.

Hết cách rồi, Quý Cẩn Du chỉ có thể sử dụng tuyệt chiêu, nghiêng đầu tiến công lỗ tai của y, liếm láp vành tai mẫn cảm, thậm chí đem đầu lưỡi hướng vào bên trong lỗ tai. Lỗ tai Cù Diệc là nơi mẫn cảm nhất, rất nhanh liền tước vũ khí đầu hàng, nước mắt mông lung nhìn mình trong gương, hậu huyết không ngừng từng trận co rút lại, lúc này đến phiên Quý Cẩn

Du sáng khoái đến da đầu đều ngứa ngứa.

Trước gương đồng hai người ám muội quần quýt lấy nhau, y phục của y ngổn ngang, tóc tai rối bời, vạt áo mở rộng trên người che kín dấu hôn hồng hồng, y mặt đỏ nhìn mình ngứa đầu thổ dốc rên rĩ, dáng vẻ kiều mị dâm dăng thoát nhìn cũng không phải là mình! Hai chân dâm dăng mở lớn vũng vàng vòng qua người Quý Cẩn Du khác nào khảm nạm ở trên người hắn. Hai người dường như là một thể, tay của y ôm hắn như là bắt được cái phao cuối cùng trước khi thuyền chìm. Mà Quý Cẩn Du so với y hoàn toàn là hai thái cực. Quý Cẩn Du xiêm áo chỉnh tề một sợi tóc cũng không loạn, thoát nhìn chẳng có chuyện gì, nếu như quên cái kia cứng rắn đâm bên trong thân thể của mình, tản ra nhiệt độ nóng rực! Quý Cẩn Du hắn thật sự là cầm thú, mà chính mình...

Quý Cẩn Du đem y đè ở trên gương đồng tìm điểm mẫn cảm mà mạnh mẽ thao vào nơi đó, làm y từng trận rên rĩ.”Người có thấy mình ở trong gương không? Thật là đẹp, cũng đặc biệt dâm dăng, người thấy được không?”

“Ừm... A... Không có.... Ta không..... A...”

“Người biết không? Nhìn dáng vẻ người bây giờ ta thật muốn thao chết người! Người nhìn dáng vẻ hiện tại giống như công cầu? Cầu người thao?” Quý Cẩn Du không ngừng nói những lời nói kích thích thần kinh yếu đuối của Cù Diệc.

“A... A.... Ân... Ta không phải..... A.... Người đừng nói nữa...” Cù Diệc bị bắt nạt khóe mắt đỏ lên, nước mắt tràn đầy bờ mi.

“Người chính là công cầu dâm dăng, chỉ có thể bị ta một người thao!” Quý Cẩn Du nói xong câu đó bắt đầu mưa to gió lớn mà dâm xuyên, thao đến khi Cù Diệc bắn, bạch trọc một mạch phun ở trên bụng Quý Cẩn Du.

Mà Quý Cẩn Du cũng rất nhanh bắn vào hậu huyết tiêu hân của Cù Diệc, từng luồng từng luồng nhiệt lưu phun vào trong hậu huyết, từng trận cao trào liên tiếp làm thân thể Cù Diệc run lên, bên trong mật huyết bị rót dâm thủy của người nào đó phồng phồng, xúc cảm mười phần rõ ràng, lúng túng không nói ra được. Y nhắm mắt lại, cả người bị kích thích làm nước mắt của y chảy xuống, trong cổ họng không ngừng phát ra âm thanh nức nở, làm Quý Cẩn Du đau lòng muốn chết.

Sau lần đó, Cù Diệc ba ngày chưa từng vào thư phòng, cũng không nói chuyện với Quý Cẩn Du, bất kể Quý Cẩn Du dỗ dành như thế nào, Cù Diệc đều lạnh nhạt với hắn.

“Sau này ta không bao giờ làm ở nơi đó nữa.” Không để ý tới.

“Mỗi ngày ta sẽ dẫn người đi Lâm Thành tập hợp được không?” Còn không để ý.

“Ta sai rồi, người phạt ta thế nào cũng được.” Không để ý tới chính là không để ý tới.

Sau khi Quý Cẩn Du sảng khoái rất nhanh đã ăn được quả đắng, còn không biết nên làm sao bồi tội với thê tử của mình. Đây cũng là một câu chuyện dài đằng đằng, không thể miêu tả cho hết được.

14. Chương 14: Phiên Ngoại 3 : H Nơi Hoang Dã

Đang vào ngày xuân thời tiết rất đẹp, gần biệt trang có một vườn cây, đi vài bước là có thể tới. Trong vườn trồng rất nhiều cây hoa đào, bây giờ trong vườn đều nở đầy hoa đào màu hồng nhạt, cỏ thơm ngát, hoa rụng rục rở, xuân gió thổi làm hoa bay đầy trời. Chiều hôm đó Quý Cẩn Du mang tới một bình trà xanh cùng hai chung trà, mời Cù Diệc đi thưởng hoa đào, trận này Cù Diệc ở trong trang thật là chán ngấy nên vui vẻ đi cùng.

Bên trong vườn hoa đào có để rất nhiều ghế đá, để cho du khách ngồi thưởng ngoạn. Hai người tĩnh tọa ở đây thưởng thức hoa đào. Cù Diệc chậm rãi cúi đầu nhấp một chút nước trà xanh, môi răng lưu hương, đôi mắt nhìn hoa đào màu phấn hồng nở đầy trên cành cây. Y vốn chăm chú ngắm hoa, nhưng trong lúc vô tình tâm tư dần dần mà lại bay xa. Một năm lặng lẽ trôi qua, thời gian này y trải qua rất vui vẻ, có thể cùng người yêu tương thủ ở đây, yên lặng nhìn đình tiền hoa nở hoa tàn, nhìn bầu trời vân thư mây quyển, bình yên vượt qua bốn mùa. Nguyên bản bởi vì tẻ nhạt vô vị mà cảm thấy cuộc sống dài đằng đặc nhưng bởi vì một người mà trở nên thú vị, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Thuở thiếu thời, y cũng từng ảo tưởng thú một thê tử ôn nhu sẽ tương kính như tân vượt qua cả đời này, nhưng không nghĩ tới ma xui quỷ khiến mình lại đại gả thay cho muội muội lại thu hoạch được tình ái mà cả đời này y chưa bao giờ tưởng tượng được.

Quý Cẩn Du vốn cũng rất nghiêm túc mà thưởng thức hoa đào, nhưng thưởng thức một hồi không tự chủ được quay qua thưởng thức mỹ nhân ở bên cạnh.

Cù Diệc yên tĩnh ngồi ở bên cạnh hắn, cái gì cũng không làm lại vô cùng câu dẫn người ta. Khắp toàn thân y không có chỗ nào không phù hợp với tâm ý của mình, từ đầu đến chân giống như vì hắn- Quý Cẩn Du mà làm riêng vậy. Khuôn mặt thanh tú phần gáy thon dài, eo nhỏ, ngón tay thon dài cầm chung trà, không một chỗ nào không làm trái tim của hắn như lửa nóng hắn chỉ nhìn thôi đã cứng rồi.

Ngày tốt cảnh lại đẹp, nếu như không làm chút chuyện khiến người vui thích, chẳng phải là phụ lòng thời tiết đúng không?

“Chúng ta đến gần xem đi?” Quý Cẩn Du đứng dậy, hướng Cù Diệc đưa tay ra. Cù Diệc không nghĩ ngờ đưa tay cho hắn, hai người nắm tay, đi tới một gốc cây hoa đào rất to.

Chợt bỗng nhiên trời đất quay cuồng, Quý Cẩn Du kéo tay đem Cù Diệc đặt ở thân cây hoa đào, ý xuân chính nồng, đôi mắt Quý Cẩn Du thâm thúy nhu tình có thể làm băng tuyết tan rã, nhưng Cù Diệc biết khi hắn lộ ra biểu tình này nhất định là không có chuyện gì tốt, hơn nữa theo tính tình của hắn, rất có thể là...

“Cù Diệc, nơi này không người, không bằng, liền ở đây, hả?” Quý Cẩn Du càng nói càng tới gần, một chữ cuối cùng là áp ở trên người y kề sát bên tai nói, ngữ khí đó quả nhiên là cực kỳ câu người, sắc khí đi vào lỗ tai Cù Diệc, trong phút chốc Cù Diệc cảm thấy mình đứng cũng không yên, cho dù dựa lưng vào thân cây.

“Không được!” Ban ngày ban mặt, tuy rằng nơi này vắng vẻ, không có thôn dân nhưng không bảo đảm sẽ không có hạ thân từ biệt trang đi tới, khi bị bọn họ nhìn thấy mình cũng không muốn làm người nữa! Hơn nữa lộ thiên ngồi xuống đất làm chuyện như vậy, hắn cũng thật là... Nói chung chính là không được! Độ xấu hổ đã đi đến giới hạn cuối rồi!

Quý Cẩn Du mới không để ý tới sự chống cự của y, lúc nào cũng không chấp nhận đến cuối cùng Cù Diệc vẫn thoải mái ôm hắn rên rỉ. Quý Cẩn Du một cái tay ôm lấy eo Cù Diệc, một cái tay cầm lấy tay y, mười ngón tay ôn nhu lưu luyến mà liên kết, đặt ở trên thân cây làm mất hết thấy chống cự.

Cù Diệc một bên bị hôn đến khí tức bất ổn, hai chân như nhũn ra, một bên chưa từ bỏ ý định cuối cùng câu khẩn nói: “Không muốn... Không muốn... Không nên ở chỗ này được không... Chúng ta có thể ở thư phòng...” Cuối cùng, ở thư phòng hoan hảo cũng được phép, có thể biết y hoang mang đến nông nỗi không biết lựa lời.

Quý Cẩn Du nở nụ cười, gặm cắn phần gáy thon dài của y hàm hàm hồ hồ nói: “Nương tử, đừng có gấp, khi chúng ta trở về sẽ ở thư phòng được không?” Lúc này, lại có thể nhét thêm đồ chơi tình thú mới?

Cù Diệc khóc không ra nước mắt, quả thực là tiền mất tật mang, có thể nói là vô cùng đáng thương. Cù Diệc một mặt chống cự, nhưng thân thể lại thành thật vô cùng đã sớm nổi lên phản ứng, bắt đầu ngẩng đầu lên, mặt y cũng đỏ bừng. Quý Cẩn Du cởi quần của y móc ra cái kia, đồng thời nắm tay Cù Diệc, hai người dùng tay của mình cùng xoa nắn hai phần thân để sát vào nhau. Tay Cù Diệc mềm nhũn không có khí lực, đều là Quý Cẩn Du chủ đạo tất cả, bị ép cùng hắn nhịp điệu, nhưng tay Cù Diệc làm y vô cùng có cảm giác.

Xuân hàn se lạnh, hắn không dám cởi hết y phục của Cù Diệc, không thể làm gì khác hơn là chỉ cởi nút thắt y phục. Quý Cẩn Du một bên dùng tay thủ dâm cho hai người, một bên dùng giọng nói khàn khàn thở hổn hển kêu tên Cù Diệc: “Cù Diệc... Cù Diệc ... Cù Diệc...” Cù Diệc bị hắn kêu tên làm lỗ tai đều đỏ, tên của y vào lúc này từ trong miệng Quý Cẩn Du truyền tới trở nên vô cùng tình sắc.

Chỉ chốc lát, hai người đều bắn ra, cùng đạt tới cao trào, đẩy tay dính nị. Quý Cẩn Du thở hổn hển, mạnh mẽ cắn trên cổ Cù Diệc một cái, in một dấu ấn: “Trở về tiếp tục trừng trị người!”

Lúc này đến phiên Cù Diệc kinh ngạc, thở dốc không xác định: “Người... Người không muốn sao?”

Quý Cẩn Du sờ sờ mặt của y, cúi đầu hôn y một cái, ôn nhu, tinh tế miêu tả bờ môi y, nói: “Thời tiết như vậy người sẽ bị nhiễm lạnh, trở về đi thôi.” Nói như thế, nhưng cái kia của Quý Cẩn Du mới vừa bắt sức sống lại vẫn hết sức kinh người, lại ngẩng đầu dè ở bụng dưới Cù Diệc, Quý Cẩn Du biểu tình vô cùng hồ hững, làm như cái gì cũng không phát sinh.

Cù Diệc không biết tính sao tâm đột nhiên tê rần, đầu óc nóng lên, mím mím đôi môi mới vừa bị hôn rồi nói: “Ta tới giúp người.” Chỉ là lời mới vừa nói ra y liền hối hận, xưa nay y chưa từng làm việc này.. trước tiên.... Làm sao bắt đầu?

Quý Cẩn Ducười mà không phải cười, lẳng lẳng nhìn y không nói lời nào, Cù Diệc cảm thấy mình bị trào phúng, lập tức muốn ngồi xổm xuống giúp hắn, nhưng lại bị hắn dè xuống.

Hắn nói: “Là người mời ta nha.” Đúng đấy, tự làm vậy, không thể sống.

Hai chân Cù Diệc vòng qua eo Quý Cẩn Du được hắn mở rộng áo choàng che lại, không cho gió thổi tới. Hắn nửa người trên hoàn hảo, nửa người dưới không có mảnh vải che thân, cả người bị đặt ở trên thân cây mạnh mẽ đỉnh lộng. Mỗi khi Quý Cẩn Du dùng lực mạnh mẽ thao thì cây hoa đào bị bọn họ làm cho lay động khiến những cánh hoa đào hồng nhạt bay đầy trời như những trận mưa hoa, bay lá tả rơi trên mặt đất, bay đến trên người bọn họ.

“Tướng công thao người sướng hay không sướng a?” Quý Cẩn Du thở hổn hển, tìm đúng nơi mẫn cảm của Cù Diệc dùng lực va chạm đâm vào, trả lời hắn chỉ có tiếng Cù Diệc dè nén, đứt quãng rên rỉ.

“Hả? Tại sao không nói chuyện? Đến cùng sướng hay không sướng a?” Quý Cẩn Du có ý đồ xấu đâm vào nơi rất sâu, làm Cù Diệc không nhịn được rên rỉ một tiếng.

“A...” Quý Cẩn Du nhìn y che miệng không nói lời nào, quyết tâm phải đem y thao đến dục tiên dục tử, thân cây bị hắn đụng đến loạng choạng loạng choạng. Cù Diệc rất cục không chịu nổi, cảm thấy phía sau lưng của mình khẳng định đã bị tổn thương, kia nơi cũng đau rất bởi vì bị thô bạo xâm phạm, rồi lại mang theo một

cảm giác sáng khoái kỳ lạ, y buộc lòng phải nói xin tha: “Sáng khoái... Sáng khoái... Người nhẹ chút...”

Nhưng trả lời y chỉ là những động tác mạnh mẽ thao lộng, thở dốc và rên rỉ hòa quyện làm trong vườn hoa đào ý xuân dạt dào.

Mê mông trong biển hoa, thân ảnh của hai người ám muội dây dưa, ở một khắc tiếp theo, phẳng phất có thể đến địa lão thiên hoang.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-gia-huynh-truong>